

## XXVII.

*Quod a clero in Ecclesiis Urbis servetur ordo, videlicet ut presbyteri diaconis praeferantur, isti vero subdiaconis praecedant (1).*

## SUMMARIUM

Exordium. — Gradus in Ecclesia diversi. — Locus cuilibet assignatus.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis rectoribus Fraternalitatis, et universo clero Urbis, salutem et apostolicam benedictionem.

Ut universalis Ecclesiae pulchritudo membris effigiata distinctis, quae non eundem actum habentia, invicem sibi unanimi charitate ministrant, non solum servetur integrius, verum etiam officiosius operetur, instar curiae regni coelestis ordinum varietate distinguitur et insignitur titulis dignitatum, quibus viri digni decorati decenter secundum differentes datas a Domino gratias in ea, qua vocantur vocatione, digne studeant famulari. Unde ne membrum in corpore scandalum facere videatur, expedit, ut qui minores sunt ordine, nequaquam postponi maioribus dedignentur, cum alias ridiculum videretur, si proVecti ad ordines altiores in locis inferioribus remanerent. Ut igitur in Ecclesiis Urbis singula quaeque locum teneant sortita decenter, volentes ut Apostolicae Sedi, cuius sunt membra, sicut convenit, conformentur, de fratrum nostrorum consilio praesenti decreto statuimus, ut de caetero in qualibet Ecclesia presbyteri primum locum, diaconi secundum, subdiaconi tertium, et sic de reliquis obtineant ordinatim, etiamsi posterius admittantur. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et

Locus cuilibet assignatus.

(1) Ex Regest. Vatic.

Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Laterani, quarto idus maii, pontificatus nostri anno quinto.

Dat. die 12 maii 1231, pontif. an. v.

## XXVIII.

*Confirmatio regulae ordinis S. Marci Mantuan., cuius prioribus indulgetur, ut laicos, qui apud eos regularem habitum receperint, ad primam tonsuram promovere valeant (1).*

## SUMMARIUM

Exordium. — Regulam ab eis emendatam confirmat. — Regulae tenor. — De concordia servanda. — Observandaque regula. — De silentio: — Proprietate: — Ieiunio: — Cum quibus dispensandum: — Cibis: — Vestibus, et lectulo: — Usu cottarum: — Labore manuum: — De admittendis ad professionem: — De advocatis, vice dominis etc. — De colloquio cum sororibus etc. — De observantia reformationum a visitatoribus faciendarum. — Confirmata regula, non nulla priori Pontifex concedit privilegia. — Clausulae.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis prioribus, et collegiis Ecclesiarum ordinis Sancti Marci Mantuan. tam praesentibus, quam futuris hanc regulam professis in perpetuum, salutem et apostolicam benedictionem.

Piae postulatio voluntatis effectu debet prosequente compleri, ut et devotionis sinceritas enitescat, et utilitas postulata vires indubitanter assumat.

Ea propter, dilecti in Domino filii, vestris postulationibus inclinati, regulam, quam deliberatione provida statuentes communiter approbastis, a felicis recordationis Innocentio Papa praedecessore nostro vobis fratribus Sancti Marci dudum roboratam ante concilium generale, ac de mandato bonae memoriae Honorii Papae praedecessoris nostri in quibus-

Exordium.

Regulam ab eis emendatam confirmat.

(1) Ex Regest. Vatic.

dam correctam, secundum quod vobis magis expedire prospeximus, ad petitionem vestram fecimus emendari, eamque vobis, et omnibus eandem regulam profiteri volentibus, auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus, cuius tenorem praesentibus litteris annotari fecimus, qui est talis:

Regulae tenor.

Quoniam favente Deo, nos priores, et conventus Ecclesiarum ordinis Sancti Marci de Mantua uni Domino servire, unique regi disponimus militare, volentibus nobis sanctorum Patrum imitari vestigia, unum praecipue necessarium est, ut omnibus nobis sit cor unum, et anima

De concordia servanda.

una in Domino, et unius moris habitemus in Domo Domini militanti, ut sic pervenire mereamur ad illam unam, quam Propheta in triumphanti Domo Domini postulat possidere. Quod quidem, ut possimus facilius obtinere, ad honorem Dei, ac Virginis gloriosae, aliorumque sanctorum regulam canonicam, prout inferius descripta est, ordinavimus a nobis nostrisque successoribus secundum infirmitatem nostram perpetuo observandam.

Observandaque regula.

Fratres et sorores intra canonicas suas silentium teneant ab ultimo signo Completorii usque ad constitutum signum post laudes matutinas. In choro quoque, dormitorio, claustro et refectorio continuum silentium teneatur, nisi forte pro necessitate, vel utilitate, loquendi licentia concessa fuerit a priore. Licet tamen priori dum ad mensam steterit, vel eo absente tenenti locum eius aliquid pro utilitate cum aliquo leniter dicere. Si quid autem opus fuerit alicui, signo petatur non verbo: officialibus quoque in ordine designatis, et etiam aliis fratribus et sororibus, quibus prior duxerit concedendum, silentii tempore cum gravitate ac moderatione loqui liceat in locis, quae in capitulo determinata fuerint ab eodem. Ubique etiam loqui liceat universis, si videatur imminere periculum incendii vel latronum: infirmi etiam in infirmitorio commorantes sub hac lege

De silentio.

dam correctam, secundum quod vobis magis expedire prospeximus, ad petitionem vestram fecimus emendari, eamque vobis, et omnibus eandem regulam profiteri volentibus, auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus, cuius tenorem praesentibus litteris annotari fecimus, qui est talis:

Quoniam favente Deo, nos priores, et conventus Ecclesiarum ordinis Sancti Marci de Mantua uni Domino servire, unique regi disponimus militare, volentibus nobis sanctorum Patrum imitari vestigia, unum praecipue necessarium est, ut omnibus nobis sit cor unum, et anima una in Domino, et unius moris habitemus in Domo Domini militanti, ut sic pervenire mereamur ad illam unam, quam Propheta in triumphanti Domo Domini postulat possidere. Quod quidem, ut possimus facilius obtinere, ad honorem Dei, ac Virginis gloriosae, aliorumque sanctorum regulam canonicam, prout inferius descripta est, ordinavimus a nobis nostrisque successoribus secundum infirmitatem nostram perpetuo observandam. Fratres et sorores intra canonicas suas silentium teneant ab ultimo signo Completorii usque ad constitutum signum post laudes matutinas. In choro quoque, dormitorio, claustro et refectorio continuum silentium teneatur, nisi forte pro necessitate, vel utilitate, loquendi licentia concessa fuerit a priore. Licet tamen priori dum ad mensam steterit, vel eo absente tenenti locum eius aliquid pro utilitate cum aliquo leniter dicere. Si quid autem opus fuerit alicui, signo petatur non verbo: officialibus quoque in ordine designatis, et etiam aliis fratribus et sororibus, quibus prior duxerit concedendum, silentii tempore cum gravitate ac moderatione loqui liceat in locis, quae in capitulo determinata fuerint ab eodem. Ubique etiam loqui liceat universis, si videatur imminere periculum incendii vel latronum: infirmi etiam in infirmitorio commorantes sub hac lege

silentii minime astringantur. Ipsi tamen sibi sint, lex et timeant oculos Dei offendere, qui bonos et malos in locis omnibus contemplantur. Nemo nostri ordinis ex quo professionem fecerit propriam aliquid habeat, vel suum esse aliquid etiam dicat, nihilque liceat ei dare absque prioris sui licentia, aut accipere aliquid quod, quam citius commode poterit, non exponat voluntati prioris; cum nec propria corpora, nec voluntates etiam habere debeant in propria potestate. Ab octavis Paschae usque ad Exaltationem Sanctae Crucis, secunda, quarta et sexta feria canonici et sorores ieiunent. Conversi vero teneantur tantum in sextis feriis et ieiuniis solemnibus ieiunare. Ab Exaltatione autem Sanctae Crucis, usque ad Pascha, exceptis diebus dominicis, continuum ieiunium observetur. Conversi tamen, qui gravioribus occupantur laboribus, quartis et sextis feriis, et in solemnibus ieiuniis, et per totum Adventum teneantur similiter ieiunare, sed cum agunt opera leviora omni tempore, sicut canonici, secundum prioris arbitrium ieiunare similiter teneantur. Liceat tamen priori ab octavis Paschae usque ad kalendas octobris relaxare ieiunia, cum id viderit expedire. Debilibus quoque, et senibus, et adolescentibus omni tempore, cum priori expedire videbitur, rigor ieiunii relaxetur. Minutis etiam liceat bis se reficere, prima, secunda et tertia die minutionis, nisi praecipuum ieiunium tunc occurrat. Qui eques eundo de consensu prioris fuerint in itinere constituti, ab octavis Paschae usque ad Exaltationem Sanctae Crucis, nisi in sexta feria et in praecipuis ieiuniis, ieiunare minime teneantur. Illis autem, qui pedes vadunt, omni tempore liceat bis se reficere, excepto in Adventu, et in praecipuis ieiuniis, et dum in aliquo loco moram pertraxerint, si fieri poterit sine gravamine sociorum. Infirmi autem, qui talem infirmitatem habent, quae appetitum non multum turbet, nec eos multum

De proprietate:

De ieiunio:

Cum quibus dispensandum:

debilitet, lectum et cibaria conventus, et ieiunia non immutent. Si tamen in aliquo cum talibus priori videbitur dispensandum, indulgeat moderate. Alii autem infirmi, qui aegritudine gravi et grandi debilitate minime molestantur, in praecipuis ieiuniis, et per totum Adventum secundum considerationem prioris ieiunent. A carnibus et sagimine omni tempore fratres omnes et sorores abstineant, praeter omnino debiles, et aegrotos, quibus usus eorum ex infirmitate, ac pro reparatione concedi poterit in infirmitorio a priore, vel etiam alibi, ubi ipse cum deliberatione capituli pro evidenti necessitate, vel rationabili causa viderit expedire; sed cum ita convaluerint, quod convenienter aliis poterunt uti cibis, cessent ad voluntatem prioris, et sciant licentiam eandem sibi ulterius interdictam. Usus autem casei et ovorum omnibus ubique conceditur, excepto quod fratribus et sororibus Sancti Marci praedicti intra districtum Mantuae denegatur, nisi ex dispensatione, sicut de carnibus est expressum, ne violetur favorabilis consuetudo per Sedem Apostolicam approbata, quam hactenus servaverunt. In omnibus autem sextis feriis, et praecipuis ieiuniis, et per totum Adventum omnes ubique ab ovis et caseo debeant abstinere, nisi ex dispensatione, sicut de carnibus superius continetur. Sane conventui duo cocta pulmenta in die sufficiant, sive una sit refectio, sive duae. Si quid autem addendum videbitur, moderate fiat, servata in omnibus parcitate. A Pascha, usque ad Exaltationem Sanctae Crucis clerici pausent in lectis suis post prandium, vel post sextam, quando ieiunant usque ad nonam, nisi forte a priore, vel tenenti vicem eius aliquando absolvantur; eodem etiam ordine quiescant in lectis suis sorores. Sufficiat cuilibet clericorum una cappa, una cotta lineae, duo scapularia lanea, duae tunicae, unum scapulare pelliceum, sive una pellis, et unum pelliceum sine iuppa. Verumtamen

in arbitrio sit prioris pro iuppa tertiam tunicam fratribus providere, et nulla vestis pellicea habeatur, nisi ovina, vel agnina mediocriter grossa. Item duae stamineae: poterit tamen prior pro stamineis camisiis de panno stuppeo grosso concedere, quibus viderit expedire. Item duo femoralia, duae caligae laneae, et quatuor laneae sine pedulibus, quatuor scuffones, et duo subtelares, et duae bottae filtratae, et duo pilei lanei, vel pellicei. Sufficiant autem cuilibet unus saccus, et unum capitale de plumis, qui duorum pedum longitudinem non excedat, duo linteamina lanea, coopertorium ovinum, seu lena, sive cultra non curiosa, sed simpliciter operata. Conversis praedicta sufficiant vestimenta, et eisdem stramentis lectorum, et calciamentis, et pileis sint contenti; cottam tamen et bottas non habeant, nisi pro aliqua rationabili causa bottae concedantur alicui a priore; singulis tamen eorum pro bottis par unum conceditur cappellorum. Sufficiant etiam cuilibet sororum una clamis, duae bindae, tunica una superior cum caputio, et duae inferiores, unum scapulare laneum, una guarnacia pellicea; camisiis vero, vel stamineas, et lectisternia, atque calciamenta, et pileos, ita eis habere liceat, sicut clericis licitum est habere. Omnia vero lanea indumenta sint naturalis coloris, et non tinctoria: de colore vero, vel grossitudine vestium, nullus murmuret, vel causetur, nec interdiciamus vestimenta de panno, lana, linoque contexta. Infirmis autem in infirmitorio iacentibus, et etiam iter agentibus linteamina laneis, et lectis plumeis uti licebit. Liceat etiam priori superaddere aliquid de vestibus, vel lectisterniis, sive capitum operimentis, seu etiam calciamentis, non iuxta curiosorum voluntatem, sed secundum honestatem, vel necessitatem etiam evidentem. In hac tamen, seu alia qualibet dispensatione non attendat prior malam voluntatem invidentium, sed paterno affectu necessitatibus

indigentium condescendat, quia secundum exemplum apostolicum dividendum est omnibus cum timore Domini, prout cuique opus erit. Canonicis vero non liceat uti cottis, nisi tantum in capitulo, et in choro in divinis officiis, et in obsequiis circa altaria exhibendis, et cum ad opus Dei in Ecclesiam vadunt, seu inde redeunt, et in afferendo ignem et aquam, et alia quae necessaria sunt divinis officiis. Et si egrediatur quisquam cum cotta, non cogatur eam deponere, quamdiu agitur opus Dei. Cottas nimis subtiles, vel etiam sumptuosas nullus faciat, nec ab aliis recipiat etiam gratis datas. Priori etiam, et aliis omnibus omnino interdicitur, ut nusquam sedeant cotta induti sine cappa cum mulieribus ad loquendum. Caeterum quia otiositas est animae inimica, ordinamus, ut canonici certis temporibus in labore manuum occupentur, certis item horis in lectione divina. Ideoque statuimus, ut postquam de capitulo egressi fuerint usque ad signum horae tertiae, aut post nonam usque ad signum vespertinae horae, secundum considerationem prioris in labore manuum occupentur; plus etiam laborare teneantur ad voluntatem prioris, si evidens necessitas vel utilitas hoc exposcat. Ipse autem prior sic laborem disponere, ac moderare procuret, ut et animarum saluti videatur intendere, et fratribus tollatur iusta occasio murmurandi. Si quis vero talis fuerit, ut non velit, aut non possit meditari, vel legere, iniungatur ei opus quod faciat, ut non vacet. Fratribus vero infirmis, debilibus, et etiam delicatis talis opera iniungatur cum debuerint laborare, ut nec otiosi sint, nec laboris violentia opprimantur, quorum consideranda erit imbecillitas a priore. Conversi autem et sorores quotidie laborent, exceptis diebus dominicis, et solemnitatibus, in quibus non tenentur secundum ordinem laborare. In quibus tamen diebus sive solemnitatibus, si quidpiam operis pro rationabili causa eis

iniunctum fuerit, non negligent obedire: excipimus autem ab hac lege laboris eos, quos pro utilitate temporali vel spirituali, vel alia rationabili causa prior duxerit eximendos. Si quis autem cum vacaverit a labore in proferendis fabulis, et scurrilitatibus, et otiosis sermonibus repertus fuerit vitiosus, et saepe correctus, se neglexerit emendare, ad prioris arbitrium dignae subiaceat ultioni. Nullus usurarius, vel suspectus de haeresi, vel detentor alienarum rerum recipiatur ad professionem, aut etiam ad sepulturam, nisi congrue satisfecerit, iuxta posse. Hoc autem de illis intelligatur, de quibus ad notitiam fratrum pervenerit, sollicita prius diligentia et inquisitione praemissa. Frater, aut soror noviter ad religionem veniens ad minus sit quatuor, aut tribus diebus, ut hospes, et ei conversationis qualitas exponatur: praedicentur ei dura, et aspera, per quae itur ad Deum, et si dixerit se velle stare ibidem, ducatur in capitulum, ubi veniam petat, et misericordiam postulet, ut recipiatur. Surgens autem, si ad interrogationem prioris dixerit se velle probare ordinem, et usque ad finem vitae suae stare ibidem, recipiatur in congregatione, et probetur in patientia et doctrina. Completo autem tempore probationis illius, si velle stare se dixerit, legantur, vel exponantur ei capitula regulae, quae servare debet, quibus perfectis vel expositis, dicatur ei: Ecce regula quam tenere debebis: si vis eam servare, ingredere: si non vis, liber discede. Quam si se velle servare dixerit, veniat in capitulum; et sicut prius misericordiam postulet, et coram altari faciat professionem in manibus prioris, Deo et illi Ecclesiae offerens semetipsum, et promittens illius loci stabilitatem, et perpetuam castitatem, et vivere sine proprio, et obedientiam secundum Deum et regulam istam priori praesenti et successoribus suis fideliter servaturum. Verumtamen si quis res temporales habuerit, prius de illis, quod sibi placuerit, ordi-

De cibis:

De usu cottarum:

De labore manuum:

De admittendis ad professionem:

De vestibus et calceamento:

net, vel disponat, quando professionem emittat nihil sibi omnino reservans. Nullus autem ad professionem recipiatur ante annum probationis impletum, nisi esset regularis persona, vel nisi transacto dimidio anno de aliqua certa persona pro aliqua evidenti utilitate visum fuerit priori et capitulo dispensandum. Nullus tamen ad professionem prius recipiatur, quam perlectis, ut dictum est, capitulis regulae, interrogetur secundum ordinem supradictum. Si qua tamen persona minus secunda et idonea collegio videretur, et completo anno probationis ipsius prior cum deliberatione capituli illius emendationem misericorditer adhuc expectare voluerit, et sine laesione domus fieri poterit, minime prohibemus. Hoc etiam de persona idonea fieri concedimus, non tamen ad ipsius voluntatem, nisi evidens necessitas et utilitas exposcere videatur. Nullus masculus infra sextumdecimum annum, vel foemina infra quartumdecimum ad probationem aliquatenus assumatur, nisi prius specialiter de licentia duorum priorum nostri ordinis fuerit hoc concessum. Vassallos, vel advocatos, aut vice-dominos, vel patronos non habemus sine Sedis Apostolicae, ac capituli generalis ordinis nostri licentia speciali, quia plurimi violenter bona Ecclesiarum diripiunt, et moliantur cum tyrannide usurpare. Si vero alicui Ecclesiae nostri ordinis quavis occasione ius devenerit vassallorum, prior, et capitulum illius, quam citius commode poterit, se, et Ecclesiam ipsam de ipsis expedire procurant. Prior, vel sacerdos, cui licentiam ipse praestiterit, audiat confessiones sororum ad fenestram ferream, et non alibi, nisi in praesentia septem sororum ad minus, vel nisi soror confitens aegrotaret. Si prior, vel praedictus sacerdos pro qualibet utilitate vel occasione debet ingredi portam sororum, nisi cum viris pluribus introiret, sint ad minus tres sorores bonae opinionis, quae eum ingredientem, stantem et exeuntem semper et

ubique videre possint, nisi forte, et alii intrarent de licentia prioris pro aliquo necessario labore, vel opere faciendo, vel nisi latronum, aut incendii videretur periculum imminere, vel nisi etiam prior, aut dictus sacerdos intraret loquutorium cum aliqua persona, quae vellet aliquam de sororibus visitare. Si, quod absit, frater aliquis, aut soror in manifestum fornicationis vitium lapsus fuerit, etiam, quod Deus avertat, si ipse prior fuerit, a domo sine spe reversionis sententialiter a conventu privetur, nec ultra ei obediatur, nec ab aliquo cum eo participetur, donec manserit in eadem domo. Nulla foemina praegnans, vel de conceptu suspecta sororum collegio societur, et si sociata fuerit, excludatur. Nullus fratrum vel sororum suscipiat personam aliquam ad docendum in aliqua arte, seu in scientia litterarum, nisi sui sexus sit persona, quae doceri debet, et nisi sit de collegio, seu ordine nostro. Ut autem ea, quae in praesenti regula conscripta sunt intempera et incorrupta consistant, statuimus, ut praecepta et correptiones, quae per visitatores ordinis nostri secundum formam visitationis a nobis provide institutam facta fuerint, tam a priore, quam a fratribus et sororibus universis rata habeantur, et inviolabiliter observentur. Et quia omnia, quae necessaria sunt, non possunt in praesenti regula comprehendi, ordinamus, ut ea, quae per priorem et capitulum cuiuslibet Ecclesiae nostri ordinis fuerint rationabiliter instituta, tam ab ipso priore, quam a fratribus et sororibus eiusdem Ecclesiae universis, salva correctione Sedis Apostolicae, observentur. Nos itaque praescriptam regulam approbantes prioribus vestri ordinis apostolica auctoritate concedimus, ut laicos litteratos, qui apud eos habitum receperint regularem, in clericos valeant tonsurare; et tam ipsis, quam fratribus quos idoneos noverint, liceat fidelibus adventantibus verbum Domini praedicare. Si episcopus quoque dioecesanus ordina-

De observantia reformationum a visitatoribus faciendarum.

Confirmata regula, nonnulla priori Pontifex concedit privilegia.

tionem celebraverit, fratres recipiant ordines ab eo, qui fuerint ordinandi; si autem non celebraverit, liceat eis de mandato prioris sui ad quemcumque mauerint pro assumendis ordinibus catholicum adire antistitem, gratiam et communionem Apostolicae Sedi habentem, qui nostra fretus auctoritate, ipsis quod postulatur impendat. Haec autem regula semel in mense coram fratribus perlegatur.

Clausulae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae emendationis, confirmationis et concessionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Reate, kalendis septembris, pontificatus nostri anno quinto.

Dat. die 1 septembris 1231, pontif. an. v.

### XXIX.

*Oblati ordinis Carthusiensis gaudent omnibus eiusdem ordinis praerogativis et indulgiis.*

#### SUMMARIUM

Exordium. — 1. Concessio. — 2. Clausulae.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis priori, et capitulo Carthusien., salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Quoties a nobis petitur, quod religioni et honestati convenire dignoscitur, animo nos decet libenti concedere, et iustis penitentium desideriis favorem benevolam impertiri.

Concessio.

§ 1. Cum igitur, sicut vestra petitio nobis exhibita continebat, septem oblatos, qui redditu vulgariter appellantur, in quolibet domo vestri ordinis habeatis agriculturae vestrae operi deputatos, et ipsi, relicto saeculo, continentiae voto adstricti, promissa loci stabilitate, sub obedientia

sine proprio vivere teneantur: nos vestris precibus inclinati, eosdem sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, auctoritate vobis praesentium indulgentes, ut ipsi eisdem libertatibus et immunitatibus gaudeant, quibus gaudent fratres ordinis antedicti.

Clausulae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae protectionis et concessionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Reate, tertio nonas februarii, pontificatus nostri anno quinto.

Dat. die 3 februarii 1232, pontif. an. v.

### XXX.

*Quod praelati Ecclesias suas, quibus praesunt, alienis debitis gravare minime possint (1).*

#### SUMMARIUM

Causae decreti. — Decretum. — Poenae inobedientium.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus archiepiscopis, et episcopis, et dilectis filiis abbatibus, prioribus, aliisque Ecclesiarum praelatis praesentes litteras inspecturis, salutem et apostolicam benedictionem.

Causae decreti.

Si quorundam praelatorum praesumptionem inolitam Deo et hominibus exhorrendam iuste pensare vellemus, pene non esset adhibenda dilatio, sed in transgressores celeris vindictae severitas exercenda. Sicut enim ad nos valido et stupendo clamore pervenit, quidam non contenti, quod propriis commodis inhaerentes et quaerentes potius quae sua sunt quam quae Christi, commissas sibi Ecclesias enormiter dilapidant et consumunt, dum novo alienationis et dilapi-

(1) Ex Regest. Vatic.

De advocatis, vice dominis etc.

De colloquio cum sororibus etc.

dationis genere adinvento eas praesumunt alienis debitis onerare: sigilla sua, seu litteras sigillatas de contrahendo mutuo quibusdam amicis suis clericis et laicis concedendo, quarum occasione praedictae Ecclesiae in tanta obligarunt pecuniae quantitate, ad cuius solutionem postea compelluntur, quod vix, aut numquam liberari possunt ab onere debitorum. Volentes igitur Ecclesiarum indemnitatibus paterna sollicitudine providere, praesentium auctoritate firmiter inbibemus, ne quis praesumat de caetero Ecclesiam sibi commissam, ut praemissum est, pro alienis gravare debitis, aut litteras alicui, seu sigilla concedere, quibus possint Ecclesiae obligari. Decernentes si secus, quod non credimus, fuerit attentatum; ad solutionem talium debitorum Ecclesias non teneri. Si quis enim (1) contra praemissa de caetero venire praesumpserit, ab administratione spiritualium et temporalium noverit se suspensum.

Datum Reate, tertio idus februarii, pontificatus nostri anno quinto.

Dat. die 11 februarii 1232, pontif. an. v.

## XXXI.

*Canonizatio Sancti Antonii de Padua nuncupati, professoris ordinis fratrum Minorum conventualium Sancti Francisci, eiusque relatio in numerum Ss. confessorum, cum institutione eius festivitatis pro die 13 mensis iunii.*

## SUMMARIUM

Exordium. — 1. B. Antonius de Padua virtutibus et miraculis clarus. — 2. Paduani instant Pontifici pro eius canonizatione. — 3. Data commissio pro examine testium. — 4. Catalogo sanctorum adscribitur. — 5. Eius festivitas die 13 iunii celebranda. — 6. Indulgentia eius sepulchrum visitantibus concessa.

(1) Legendum forsitan *autem*.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus patriarchis, archiepiscopis, et episcopis, ac dilectis filiis abbatibus, et aliis Ecclesiarum praelatis, praesentem paginam inspecturis, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum dicat Dominus per Prophetam: Dabo vos cunctis populis in laudem et gloriam et honorem; et per se pollicetur, quod iusti sicut sol in conspectu Dei fulgebunt, pium et iustum est, ut quos Dominus merito sanctitatis coronat, et honorat in coelis, nos venerationis officio laudemus et glorificemus in terris; cum ipse potius laudetur et glorificetur in illis, qui est laudabilis et gloriosus in saecula, et in sanctis. Ut cum suae virtutis potentiam mirabiliter manifestet, et nostrae salutis causam misericorditer operetur, fideles suos, quos semper coronat in coelo, frequenter et honorat in saeculo, ad eorum memorias signa faciens et prodigia, per quae pravitas confundatur haeretica, et fides catholica confirmetur, fideles, mentis torpore discusso, ad boni operis excitentur instantiam; haeretici, depulsa in qua iacent caecitatis caligine, ab invio reducantur ad viam, et iudaei atque pagani, vero lumine cognito, currant ad Christum, lucem, viam, veritatem et vitam.

§ 1. Unde nos, charissimi, etsi non quantas debemus, quantas tamen possumus gratias agimus gratiarum omnium Largitori, quod diebus nostris ad confirmationem catholicae fidei, et ad confusionem haereticae pravitatis evidenter innovat signa, et mirabilia potenter immutat, faciens illos coruscare miraculis, qui fidem catholicam tam corde, quam ore, necnon et opere roborarunt. De quorum numero sanctae memoriae beatus Antonius de ordine fratrum Minorum, qui olim degens in saeculo, magnis pollebat meritis, nunc vivens in coelo multis coruscat miraculis, ut eius sanctitas certis indiciis comprobetur.

Exordium.

B. Antonius de Padua virtutibus et miraculis clarus.

Paduani instant Pontifici pro eius canonizatione.

§ 2. Cum enim dudum venerabilis frater noster episcopus, et dilectus filius N. potestas et communitas Paduana nobis per nuncios suos et litteras humiliter supplicassent, ut cum Dominus eidem Sancto tantam contulit gloriam, ut ad dandam scientiam primae stolae immortalitatis ipsius, et experimentum evidens de secunda, sepulchrum eius tot et tantis daret coruscare miraculis, quod eius inter alios sanctos non invocari suffragia est indignum, de ipsius miraculis testes recipi mandarem.

Data commissio pro examine testium.

§ 3. Non attendentes, quod licet ad hoc, ut aliquis sanctus sit apud Dominum, in Ecclesia triumphante, sola sufficiat finalis perseverantia, iuxta illud: Esto fidelis usque ad mortem, et dabo tibi coronam vitae: ad hoc tamen ut sanctus habeatur apud homines in Ecclesia militante, duo sunt necessaria; virtus morum et veritas signorum, merita videlicet et miracula, ut haec et illa sibi ad invicem contestentur, cum nec merita sine miraculis, nec miracula sine meritis plene sufficiant ad perhibendum inter homines testimonium sanctitatis. Sed dum merita sana praecedunt, et clara succedunt miracula, certum praebent indicium sanctitatis, ut nos ad ipsius venerationem inducant, quem Deus ex meritis praecedentibus, et signis subsequentibus exhibet venerandum. Quae duo ex verbis Evangelistae plenius colliguntur: Illi autem profecti praedicaverunt ubique Domino cooperante, et sermonem confirmante sequentibus signis; eidem episcopo, et dilecto filio fratri Iordano Sancti Benedicti, et I. Sancti Augustini, prioribus ordinis fratrum Praedicatorum Paduan. receptionem testium de miraculis eiusdem Sancti duximus committendam.

§ 4. Nuper autem tam per relationem praedictorum episcopi et priorum, quam per depositiones testium super hoc receptorum, de ipsius virtutibus et miraculorum insignis certiores effecti, et ex-

perti aliquando per nos ipsos sanctitatem vitae, et admirabilem conversationem ipsius, utpote qui apud nos fuit aliquandiu laudabiliter conversatus, eidem episcopo, et potestate et communitate praedictis, per solemnes nuncios suos, et litteras, nobis cum instantia denuo supplicantibus, quod eundem fratrem sanctorum catalogo adscribere curarem, ut auctoritate sicut convenit apostolica dignus honor illi exhiberetur in terris, qui, sicut claris signis et evidentibus argumentis apparet, honoratur in coelis; ipsum, qui corporaliter dissolutus cum Christo esse meruit in coelestibus, ne illius honori debito, et gloriae detrahere quodammodo videremur, si glorificatum a Domino permetteremus ulterius humana devotione privari; de fratrum nostrorum consilio, et praelatorum omnium tunc apud Sedem Apostolicam existentium, catalogo Sanctorum duximus adscribendum.

§ 5. Cum igitur secundum evangelicam veritatem, nemo accendat lucernam, et ponat eam sub modio, sed super candelabrum, ut omnes, qui in domo sunt, lumen videant, et praedicti Sancti lucerna sic arserit hactenus in hoc mundo, quod per Dei gratiam iam non sub modio sed super candelabrum meruerit collocari, universitatem vestram rogamus, monemus attentius et hortamur, per apostolica vobis scripta mandantes, quatenus devotionem fidelium ad venerationem eius salubriter excitantes, festivitatem ipsius idibus iunii annis singulis celebretis, et faciatis eadem die solemniter celebrari: ut eiusdem precibus Dominus exoratus gratiam in praesenti, et gloriam nobis tribuat in futuro.

§ 6. Nos autem cupientes sepulchrum tanti confessoris, qui miraculorum fulgoribus illustrat Ecclesiam generalem, congruis honoribus frequentari, omnibus vere poenitentibus, et confessis, illud in festivitate ipsius, usque ad octavam diem, annis singulis cum reverentia debita vi-

Catalogo sanctorum adscribitur.

Eius festivitas die 13 iunii celebranda.

Indulgentia eius sepulchrum visitantibus concessa.

sitantibus, de omnipotentis Dei misericordia, et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, annuum unum de iniuncta sibi poenitentia misericorditer relaxamus.

Datum Spoleti tertio nonas iunii, pontificatus nostri anno sexto.

Dat. die 3 iunii 1232, pontif. an. vi.

### XXXII.

#### *Praemonstratensium canonicorum ordinis reformatio (1).*

##### SUMMARIUM

Collapsa in Praemonstratensibus disciplina. —

De defensoribus et visitatoribus. — Eorum ius in puniendis abbatibus generalis excessibus. — De cibis — Et vestibus. — De vita communi — Et paupertate: — Equitaturis: — Hospitalitate, et elemosynis: — De non alienandis bonis mobilibus vel immobilibus: — De recipiendis in ordine: — Colloquio cum sororibus, vel aliis mulieribus: — Ratione de administrationibus reddenda: — Uniformitate in omnibus: — Silentio, et regularibus institutis. — Commissio delegatis apostol. super huiusmodi reformatione adimplenda.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis Sancti Alexii de Urbe, et de Antuergia, et de Midelburgo abbatibus Praemonstratensium ordinis Traiecten., et Cameracen. dioecesis, salutem et apostolicam benedictionem.

Andivimus, et audientes non potuimus non dolere, quod illam vineam Domini Sabaoth, quae a mari usque ad mare palmites suos extendit, adeo ille ferus singularis suis est venenatis morsibus demolitus, quod nec canum latratu, nec speculatoris custodia vigilantis potuerunt haec ipsius spuria vitulina radicitus extirpari. Ecce, quod Deo teste libenter subticere vellemus, doloris vehementia dicere nos compellit: videlicet quod dudum novella plantatio Praemon-

(1) Ex Regest. Vatic.

stratensis ordinis, quae in universas mundi partes quasi forma disciplinae regularis consueverat derivari, iniquo homine supereminante zizania, quasi sentina facta dicitur vitiorum. Proh dolor! ubi est illa religionis honestas, discretionis virtus, puritas veritatis, et talaris Ioseph tunica haedi sanguine a fratribus vestris minime cruentata, quae claris late titulis de personis eiusdem ordinis solebant haec praedicari? Mutatus est color optimus, vinum mixtum est aqua, et argentum in scoriam est conversum, quinimo veremur ne simulationis amictu, et perizomate foliorum, quae ad modicum solis radium desiccantur, pudenda velaverint, quae sunt, consumpto momentaneo velamine, denudata. Omnes quidem declinaverunt a regularibus disciplinis; subditi videlicet et praelati, omnesque simul inutiles sunt effecti, ita quod vix inveniatur in eis, qui bonum faciat, et quod omne caput sit languidum, et omne cor moereus, et a planta pedis usque ad verticem in eis sanitas non existat. Licet igitur plaga huiusmodi facta pene desperabilis videatur, quia tamen non est abbreviata manus Domini, ut salvare non possit compatiens ex intimo cordis super contritione Ioseph; curationi eius ex animo insistentes, ad reformationem eiusdem ordinis et observantiam regularem de fratrum nostrorum consilio duximus statuendum; ut cum per incuriam seu negligentiam diffinitorum et visitorum ipsius ordinis excessus excedentium remaneant incorrecti, quolibet anno in generali capitulo diffinitores et visitatores supradicti mutantur, novis, qui religione ac discretionis praemineant, veteribus subrogatis, ita quod visitatores ipsi de una circaria ad aliam circariam assumantur, illa cauthela adhibita, ut nesciatur a quo visitandus in sequenti anno debeat visitari: dieti autem visitatores ad Ecclesiam visitandam personaliter accedentes, et habentes praeculis solum Deum non summatim et

De defensoribus et visitatoribus.

in publico, sicut haec fieri consuevit, sed secreto et singillatim inquirant quae correctione digna noverint indigere corrigendo per eos, quae corrigenda fuerint, et referendo fideliter, quae ad generale capitulum fuerint referenda. Proviso ut, cum abbates illos praecipue persequantur, et interdum faciant exulare, qui in visitationibus, vel alias pro utilitate domus et ordinis honestate loquantur, praefati visitatores cum ad aliquam Ecclesiam visitandam accesserint, diligenter inquirant, si quis canonicorum vel conversorum eodem anno, et ob quam causam ad aliquam Ecclesiam sit emissus, ut si causam minus rationabilem forsitan invenerint, ipsum ad Ecclesiam, de qua emissus fuerat, faciant revocari, abbati pro excessu huiusmodi poena imposita competenti. Ad haec quia in quibusdam locis abbatum electiones minus canonice celebrantur, quod ex eo contigit, ut dicitur, quod abbas pater interdum carnem sequens et sanguinem, nonnunquam etiam mundano favore seu familiaritate devictus, electis a capitulis magis idoneis reprobatis, promovet minus dignos; volumus et mandamus, ut super hoc per visitatores eosdem, inquisita diligentius veritate, si praedictus pater abbas in hoc fuerit repertus culpabilis, in sequenti generali capitulo deponatur. Quia vero nonnulli abbatum sani carnes, et ipsi comedunt, et sanis canonicis, et conversis comedendas concedunt contra eiusdem ordinis instituta; abbas qui de hoc confessus vel convictus fuerit, deponatur canonicis, et conversis gravi culpae subdendis. Cum enim secundum eadem instituta pulmenta intra septa monasterii semper sint sine carne et sagimine praeparanda, nisi propter omnino debiles et infirmos, statuta ipsa praecipimus inviolabiliter observari. Nonnulli etiam abbatum, et officialium canonicorum et conversorum vestibus delicatis et pretiosis, calciamentis quoque strictis cum nastulis, et aliter inordinatis utentes,

Eorum ius in puniendis abbatibus generalis excessibus.

De cibis

Et vestibus.

in refectorio pulmentis communibus non vescuntur, sed abbati et maioribus pulmenta lautiora parantur, quae omnia de caetero fieri firmiter inhibemus, statuentes, ut de eodem vestiario et pannis eiusdem pretii tam praelati, quam subditi vestiantur, et subtellaribus rubeis non nastulos, sed ligaturas habentibus, horis nocturnis exceptis, penitus sint contenti, omnesque in refectorio eodem pane, pulmentis eisdem, et eodem potu vescantur, salva pitantia, quae abbati vel alii maiorem mensam tenenti ex certa causa deferri regulariter consuevit, abbatibus, canonicis vel conversis etiam in infirmitorio nullis saecularibus servituris, abbates quoque secundum instituta praefati ordinis in communi refectorio comedant, et in dormitorio cum aliis iaceant, omni prorsus excusatione cessante, illis causis dumtaxat exceptis, quae in institutis eiusdem ordinis exprimuntur. Vasis argenteis et deauratis, frenis, sellis, pectoralibus, et calcaribus deargentatis, aut aliam superfluitatem habentibus, sed simplicibus solummodo, et absque fimbriis ac ornatu aliquo, non utantur. Nullus abbas praeterea canonicus vel conversus servientem equitem habeat saecularem, nec alicui abbati, excepto Praemonstratensi, cui quinque vel sex habere liceat, sit licitum ultra tres equituras habere. Porro cum hospitalitatem vobis specialiter et frequenter divina Scriptura commendat, utpote quae illa omnia comprehendit, propter quae Dominus in ultimo discussionis examine remuneraturum se bonos, et malos asserit puniendum, et in quibusdam Ecclesiis eiusdem ordinis hospitalitas non servetur, nec elemosynae fiant ibi iuxta facultates earum, volumus et mandamus, ut in quolibet memorati ordinis Ecclesia loci eiusdem abbas, vel negligente abbate proprio, pater abbas, aut utroque cessante, visitatores, qui pro tempore fuerint, secundum possibilitatem locorum hospitalitatem ordinent, et elemosynas faciendas certo hospitio ad recipiendos pauperes,

De vita communi

Et paupertate:

De equitaturis:

De hospitalitate et elemosynis:

De non alienan-  
dia bonis mobi-  
libus vel im-  
mobilibus.

De recipiendis  
in ordine:

De colloquio  
cum sororibus  
vel aliis mulie-  
ribus:

et ministro idoneo, qui eis deserviat, deputatis. Illud interdicens expresse, ne quis abbatum alicui consanguineorum suorum non egeno, seu etiam pauperi, dum tamen in gravamen Ecclesiae, mobilia vel immobilia Ecclesiae suae concedat. Qui vero contra praesumpserit, ab Ecclesia amoveatur eadem, prioribus, et officialibus, si talia eos commisisse constiterit, a locis suis et officiis prorsus amotis, alias, prout culpae qualitas exegerit, graviter puniendis. Prohibemus praeterea, ne quis abbatum recipiat de caetero aliquem in canonicum vel conversum, qui vigesimum aetatis annum non egerit, cum ex eo quod pueri et alii non plenae aetatis homines in canonicos consueverunt admitti, grave scandalum, et infamia ordinis sint sequuta, transgressoribus, si qui fuerint, a suis administrationibus in generali capitulo removendis: sed nec abbates aliquos recipiant in canonicos et in fratres, prioris et subprioris, et aliquorum maiorum de domo irrequisito consilio et assensu. Illi vero receptionem honorum nullatenus impedire praesumant. Sane cum omnium malorum incentor Deo dilectis animabus nequiter invidens, ad rapiendum eas, vel maculandum conscientias aut famam earum, infinitis fraudibus machinetur, ac per hoc omnis sit ei occasio subtrahenda, firmiter interdicens, ut nullus regularis seu saecularis domos sororum eiusdem ordinis intrare praesumat; si quando vero fuerit eis verbum Domini proponendum, sedeat in hostio praedicator; interposito tamen velamine inter ipsum, et sorores eandem, ne ipsum videre, vel videri valeant ab eodem. Claustrum quoque, et refectorium, dormitorium etiam, et infirmitorium canonicorum, nulla mulier omnino permittatur intrare. Quod si forsitan aliquam intrare contigerit, officialis, per hostium cuius intraverit, pro qualibet vice septem diebus in pane et aqua ieiunet; si autem intraverit abbate vel priore mandante, ille, qui hoc manda-

verit, exceptis Ecclesiarum consecrationibus et indulgentiis, in quibus quibusdam mulieribus gratia fit specialis, deponatur. Denique cum abbates providi pastoris vestigia imitantes vigilare debeant sollicite supra gregem, sine causa utili et necessaria non discurrere, vel vagari, volumus ut in claustrum cum fratribus sedeant, et divinis intersint officiis cum eisdem, nisi eos infirmitas, vel alia valeat necessitas excusare: statum quoque domus, quantitatem receptorum, et expensarum, summam quoque debitorum, et nomina creditorum, causas etiam propter quas contracta sunt debita, et in quas utilitates conversa in capitulo suo bis in anno, in crastino videlicet Omnium Sanctorum, et Pentecostes, et ipsi exponant, et sibi faciant diligenter exponi: abbas vero, vel praepositus, qui debita supradicta suppresserit, administratione, quam obtinet, penitus repellatur. Et quia abbates sigillum commune suum, et capituli deferentes plerumque debita contrahunt in suarum Ecclesiarum praeiudicium ignorante conventu, hoc de caetero fieri prohibemus. Decernentes ipsas Ecclesias ad illa debita non teneri, quae absque conventu contraxerit solus abbas, nec valeat instrumentum super hoc confectum, quod duobus sigillis, abbatis scilicet et conventus non fuerit communitum. Et licet ad augmentum decoris unice sponsae Christi proveniat, quod varietatibus est amicta; quia tamen ubi disparitas deformis occurrit, merito est vitanda, volumus et mandamus, ut uniformitas librorum tam in cantu, quam lectionibus et regularibus institutis ubique servetur; abbas vero, qui infra annum, sibi ad hoc indultum in Ecclesia sua id adimplere neglexerit; ex tunc, quousque hoc adimpleat, sit suspensus. Silentium quoque in locis et horis statutis, ac laborum regularis institutio, et disciplina capituli observentur. Quia vero: veh soli, Salomone dicente, quia si ceciderit non habet sublevantem, districtius

De ratione de  
administrationi-  
bus reddenda:

De uniformitate  
in omnibus:

De silentio, et  
regularibus in-  
stitutis.

inhibemus, ut canonici singuli per villas et oppida aut per ecclesias non ponantur, nec soli inter saeculares homines spiritualium hostium conflictum expectent; abbates praeterea, et subditi balneis non utantur, nisi evidens infirmitatis, vel debilitatis necessitas hoc exposcat: advocatos vel phisicos de sua familia non habeant saeculares. Nullae insuper picturae in domibus eiusdem ordinis praeter imaginem Salvatoris in refectoriis habeantur, deletis penitus, quae fuerunt hactenus in eisdem. Quia vero ad reformationem eiusdem ordinis modis omnibus ex animo aspiramus, de circumspectione vestra plenam in Domino fiduciam obtinentes, mandamus, et districte praecipimus, quatenus ad generale Praemonstratense capitulum accedentes, praemissaque statuta solemniter publicantes, et vos ipsi servetis, et faciatis ab aliis inviolabiliter observari corrigendo, et reformando, tam in capitibus, quam in membris, quae correctionis et reformationis officio noveritis indigere, reddituri Domino, in cuius conspectu omnia nuda sunt, et aperta, in extremo die districti examinis rationem, si omnem sollicitudinem et diligentiam, quae super iis adhibendae fuerint, neglexeritis adhibere; contradictores autem per censuras ecclesiasticas, appellatione postposita, compescendo. Quod si non omnes iis exequendis potueritis interesse, duo vestrum ea nihilominus exequantur.

Datum Spoleti nono kalendas iulii, pontificatus nostri anno sexto.

Dat. die 23 iunii 1232, pontif. an. vi.

### XXXIII.

*Adhortatio ad Germanum patriarcham Constantinopolitanum, ut ad gremium matris Ecclesiae revertatur, ac de primatu sanctae Romanae Ecclesiae.*

#### SUMMARIUM

1. 2. Nunciat se eius literas recepisse, et ad eum mittere viros religiosos. — 3. Pri-

imum fundamentum Ecclesiae Christus. — 4. Secunda fundamenta Apostoli: — 5. Quorum primus B. Petrus. — 6. Quo sensu Paulus dicatur Petro in faciem restitisse. — Petrus et Paulus semper in doctrina concordantes. — 8. Paulus Petri primatum cognovit. — 9. Huiusce primatus veritas confirmatur expressius. — 10. Ad Romanam ergo Eccl. omnis quaestio fidei referenda. — 11. Ab eius unione Graeci cum discesserunt, in servitutis iugum sunt lapsi. — 12. Id in Samaria praefiguratum. — 13. Petri peccatum successores docet alienis compati infirmitatibus. — 14. Patriarcham hortatur, ut haec agnoscat, et profiteatur. — Ecclesia Rom. omnium Ecclesiarum mater et magistra in unitate fidei, et spiritus concordia. — 15. Mala ex divisione orta commemorat: — 16. Admonetque ut ad Ecclesiae gremium revertatur.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, venerabili fratri archiepiscopo Graecorum, salutem et apostolicam benedictionem.

§ 1. Fraternalitatis tuae litteris, nobis et fratribus nostris per tuum nuncium praesentatis, qua decuit benignitate receptis, earumque tenore plenius intellecto; disposuimus viros religiosos vitae laudabilis, et probatae scientiae, ad tuam praesentiam destinare, qui verba vitae deferent, et nostram, et fratrum nostrorum plenius voluntatem exponent.

§ 2. Verum quia de comedente exivit cibus, et de forti est egressa dulcedo, ne ex ore leonis mortui non sine rubore scribentis a patre favus exhibitus contemnatur, quaedam duximus rescribenda, ne videantur scripta despici, si contigerit non rescribi: quia audiens sapiens sapientior erit, et intelligens gubernacula possidebit.

§ 3. Licet autem Christus, iuxta quod tuae series epistolae retexebat, primum sit et praecipuum fundamentum fidei, quod fatemur, praeter quod aliud poni non potest;

§ 4. Secunda tamen et secundaria fundamenta legimus apostolos et prophetas, quia fundamenta Ecclesiae in mon-

Nunciat se eius  
litteras recepisse,  
et ad eum  
mittere viros  
religiosos.

Primum funda-  
mentum Eccle-  
siae Christus.

Secunda funda-  
menta Apostoli.

tibus sanctis, et cives supernae Hierusalem, supra fundamentum apostolorum et prophetarum, supraedificati leguntur.

§ 5. Inter quos primus et praecipuus beatissimus Petrus non sine causa, sed ex praerogativa speciali a Domino audire meruit: Tu vocaberis Cephas, quod interpretatur caput: ut sicut in capite sensuum plenitudo consistit, a quo ad singula membra occultis meatibus pars aliqua, tamquam a fonte rivulus derivatur: sic tres fidelium ordines, in Ecclesia, Noe, Daniel et Iob, praelati videlicet, continentes et coniugati, quos Ezechiel vidisse legitur in visione salvandos, a Petro petra, super quam non domum saltus Libani, non porticum columnarum, nec domum filiae Pharaonis, sed Ecclesiam suam aedificavit Dominus fidelibus, velut de omni genere piscium in eius rete conclusis, tamquam a primatu primatum, qui de fonte dominici pectoris fluentia potavit, et suae salutis debent postulare remedia, et cum omni patientia et doctrina non contentiose, vel superbe in aliquo resistentes, a mentis suae tenebris dubietatis scrupulos removeri.

§ 6. Nee obstat, quod asseris, si tempora, locumque distinguas, Paulum Petro in faciem restitisse; cum dispensative ab orthodoxis Patribus hoc factum esse legatur, dum Petrus legem Mosaycam profitendo, Iudaeos, et Paulus circumcisionem evitans, totis viribus lucrifacere studuerit ex huiusmodi simulatione gentiles. Alioquin et Paulum perambulantem Syriam et Ciliciam cum pervenisset Derben, et Listram, ex eo argues, quod Timotheum ex patre gentili ortum fidelis viduae filium circumcidit. Secundo autem et tertio, vel te, vel Paulum reprehendes, qui cum navigasset Syriam, et cum eo essent Priscilla et Aquila, et caput timore iudaeorum totondisset in Cenchris, quia comam quam ex voto nutrierat, quod Nazaraei qui secundo voverant, iuxta praeceptum Moysi facere consueverant, ibidem totondit ex lege?

Quo sensu Paulus dicitur Petro in faciem restitisse.

Si, frater charissime, dignitatis mysterium, et auctoritatis officium pleno intellectu distinguens, et Petri et Pauli zelum consideres, qui animas tantummodo sitiabant; eos nec in morte, quos eadem fides, et passio vere fecit esse germanos, nec dum viverent in doctrina invenies frisse discordes.

§ 7. Licet enim Petrus pro durae cervicis iudaico, et Paulus pro gentili populo, lac parvulis, et escam proVectis exhibens, diversis linguis et ritibus laborarint; cum iam plenitudo temporis advenisset, unum Dominum, unam Fidem, unum Baptisma, et alios fidei articulos secundum gratiam sibi collatam a Domino, in uno, eodemque spiritu praedicavit uterque.

§ 8. Fuit enim Paulus ex verbo Domini, Petro et caeteris Apostolis universaliter sic dicentis: Quorum remiseritis peccata remittuntur eis, et quorum retinueritis retenta sunt, cum Petro mysterium dignitatis exercens, et ex verbis eiusdem auctoritatis, singulariter Petro propositis: Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in caelis, et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in caelis, in Petro auctoritatis officium recognoscens, et ideo ad eum tamquam primatem, et Evangelii dominici fontem venit Hierosolymam, et postmodum cum ipso, et aliis secundum revelationem contulit Evangelium, ne in vacuum curreret, vel etiam cucurrisset.

§ 9. Quod iterum ex verbo Domini confirmatur, cum soli Petro, si frater suus in se peccaverit, non tantum septies, sed etiam septuagies septies praecipitur dimittendum; ipsi soli oves suas indistincte committens, qui tam speciali miraculorum virtute pollebat, quod per plateas in lectulis et grabatis positi ad umbram eius sanabantur infirmi. Cuius auctoritas ex eiusdem Domini verbis expressius roboratur, cum sibi soli dictum est: Duc in altum, et pluraliter subinfertur: Laxate retia in

Petrus et Paulus semper in doctrina concordantes.

Paulus Petri primatum cognovit.

Huiusmodi primatus veritatem confirmatur expressius.

capturam. Si ergo Petrus propter excellentiam fidei, qua in uno Christo duas naturas veraciter recognoscens, cum dixit: Tu es Christus filius Dei vivi, claves regni caelestis in terris solus accepit; cum unus sit Dominus, una fides, unum baptisma, unum principium, unum corpus Ecclesiae militantis, et corpus cum pluribus capitibus monstruosum, et sine capite acephalum censeretur.

Ad Romanam ergo Ecclesiam omnis quaestio fidei referenda.

§ 10. Restat ut ad regimen generalis Ecclesiae, quam ipse cum Paulo, et caeteris de gentibus, Graecis, Latinis, Barbaris, congregavit, caput eiusdem, suumque Dominus per ea, quae praemissa sunt, manifeste ostenderet successorem. Praeviciens autem Dominus, quod Ecclesia Dei conculcetur a tyrannis, laniaretur ab haereticis, et a schismaticis scinderetur, ait: Pro te rogavi, Petre, ut non deficiat fides tua, et tu aliquando conversus confirma fratres tuos. Ex quo colligitur evidenter, quod ad Sedem Petri omnis sit quaestio fidei referenda.

Ab eius unione Graeci cum discesserunt, in servitutis iugum sunt lapsi.

§ 11. Sed quod dolentes referimus, ut epistolae tuae verbis utamur, praesumptuose quidem non per manus militum, sed ecclesiarum personarum sensus, veri Ioseph talaris tunica et inconsutilis est passa scissuram. Sed quis sciderit videatur: cum enim Graecorum Ecclesia a Romanae Sedis unitate recessit, statim privilegio caruit ecclesisticae libertatis, et quae fuerat libera, facta est saecularis potestatis ancilla, ut iusto Dei iudicio, quae noluit divinum recognoscere in Petro primatum, tolleret invita saeculare dominium. Sub quo non modica contemnens, paulatim decidens, fidem informem profitens, et a fraterna charitate tepescens, licentius per campum licentiae non refranate discurrit, ut sine alicuius reprehensione, licitum sub illicito palliaret, et a Templo Petri recedens, a Domino quasi attritum foris eicitur, quod virga sua Ioannes prohibente Domino non metitur: quoniam datum est illud

gentibus, et hoc iam cognoscis visibiliter consumatum.

§ 12. Quod Samaria, quae a Templo Domini et a Iuda, ac verae fidei confessione recedens, facta idolatra praefigurans, bellorum cladibus continuatis attrita, et peccatorum gravata pondere, licet Elias et Elisaeus, tamquam magna luminaria ibi velut in loco caliginoso refulserint, data est gentibus, proiecta foris in ultionem fornicationis, et idolatriae, quibus se a Domino separavit.

§ 13. Quod si Paulum Graecorum Ecclesia se habere proponit, exhibeat, vel a successore Petri, et Vicario Iesu Christi in Apostolorum basilica, quae a Constantino constructa est, cum Petro exhibitum recognoscat. Officii etiam notavit mysterium, licet litteris tuis, quasi sub forma reprehensionis insertum fuerit, quod Petrus ab ostiaria ter commotus, ad galli cantum excitatus, factus est ostiarius paradisi, ut videlicet qui praesesse debuerat, pati sciret et compati, et ex auctoritatis officio, cui ter dictum est singulariter: Pasce, et non pascite, oves meas, non alienas, ad successores transmissio veri pastoris exemplo, subditorum excessus ad unitatem Ecclesiae redeuntium, in spiritu lenitatis corrigeret, et cultum christiani nominis sponte professos, ab Ecclesia oberrantes exigente contumacia, iuxta verbum Apostoli, tradendo huiusmodi Sathanae in interitum carnis, ad ovile reduceret vel invitos.

§ 14. Si vero ex compassionis affectu ad Apostolicae Sedis primatem, et iudicem, tamquam verus israelita recurras, et super contritione Ioseph de scissura tunicae inconsutilis, mota sunt tuae pietatis viscera, passioni tuae compatimur, et dolori tuo cum Apostolo condolemus, eique ad grates assurgimus, qui aperuit oculos caeci nati, humiliter postulantes, ut qui per collirium ex felle piscis Tobiae illuminavit oculos, Ecclesiae Graecorum corda cum tuo illuminet, et nostris, tuisque temporibus ad unum ovile, unumque

Id in Samaria praefiguratum.

Petri peccatum successores docet alienis compati infernalibus.

Patriarchum hortatur, ut haec agnoscat, et profitetur.

Ecclesia Rom. omnium Ecclesiarum mater, et magistra in unitate fidei, et spiritus concordia.

pastorem providentia divina reducat. Librum igitur de quo dictum est Joanni in Apocalypsi: Accipe, frater charissime, ac devora illum, et si amaricare faciat ventrem tuum, propter contritionis aculeos, qui in principio pungunt; tamen in ore tuo erit dulcis tamquam mel, cum sonus confessionis advenerit dulcis ad instar mellis, iuxta verbum Sponsi dicentis in Canticis: Sonet vox tua in auribus meis, vox tua dulcis, et tuae prudentiae conscientiam sine aliqua superstitione requirere, et illuminatus invenies, quod Ecclesia Romana, quae omnium Ecclesiarum caput est et magistra, in speculo a te proposito, Evangelii videlicet, et epistolarum, et doctrina aliorum doctorum, nihil contrarium invenit, quod interpretative, vel dispensative secundum statuta sanctorum Patrum in unitate fidei, et spiritus non concordet. In cuius libri aperitione invenies, quod Romanus Pontifex omnibus omnia factus, ut omnes salvi fiant, non turpis lucra causa, vel voluntarie, sed a fratribus suis divina inspiratione vocatus, statim servus servorum Dei effectus, murum pro fratribus et coepiscopis suis, eorumque subditis contra haereticos, schismaticos et tyrannos, ad tuitionem ecclesiasticae libertatis, cum suis fratribus se opponit. Et licet aliqui latenter subreant, publice tamen quasi ab omnium incursum modernis temporibus Ecclesia Romana respirat.

Mala ex divisione orta commemorat.

§ 15. Sed si Graecorum Ecclesia patienter sustineat, ut tuis verbis utamur, verba quae mordeant, praeter animarum pericula quae ex eorum scissura provenerunt, hactenus et proveniunt; satis eis vexatio dedisse debuerat intellectum, in quorum manibus ordo ecclesiasticus per adversus Orientis nationes in diversa partitus confunditur, ecclesiastica libertas deprimitur, et sacerdotalis dignitas concalcatur, nec est qui consoletur eam ex omnibus caris eius, quia tamquam acephali ad caput Ecclesiae recurrere contempserunt.

§ 16. Revertere igitur Sunamitis, revertere ut intueamur te, quia tunc recte poterit frater a fratre iuvari, si filius, qui omnia consumpsit dissolute vivendo, a Domino inspiratus surgat, et dicat: Pater, peccavi in caelum, et coram te; iam non sum dignus vocari filius tuus, fac me sicut unum de mercenariis tuis. Tunc enim pater non ut mercenario, sed ut filio revertenti occurrens, primam stolam proferet, occidetque vitulum saginatum, et generale convivium faciens, universis christifidelibus cum exultatione annuntiabit et gaudio, quod et frater et filius qui mortuus fuerat, iam revixit, et drachma quae perierat est inventa, et si te (1) in gremio matris Ecclesiae cum honore recepto, veritatem manifeste videbis in speculo puritatis, quam Ecclesia latina servat in fidei unitate, quae non recipit maculam, neque rugam.

Admonetque ut ad Ecclesiae gremium revertatur.

Datum Reat., septimo kal. augusti, pontificatus nostri anno sexto.

Dat. die 26 iulii 1252, pontif. an. vi.

Sequitur altera ad eundem Epistola.

#### SUMMARIUM

1. Schisma Graecorum in V. T. praefiguratum. — 2. Explicatio duorum gladiatorum, eorumque usus. — Legatos se misisse dicit Pontifex. — De Ecclesiae unitate multa docet. — 3. Et de diverso ritu in sacramento Eucharistiae.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, venerabili fratri archiepiscopo Graecorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum iuxta testimonium Veritatis, occasio sit errorum ignorantia Scripturarum, cunctis expedit illas legere, vel audire, quia quae in eis inspiratio divina reposuit pro doctrina sequentium, ad cauthelam trahere voluit modernorum.

§ 1. Sane sub Ieroboam, qui peccare fecit, ut legitur, Israellem, praesumpta divisio tribuum patenter signat schisma Graecorum; et multitudo abominationum Samariae, diversas haereses multitudinis a veneratione veri Templi Domini, Roma-

Schisma Graecorum in V. T. praefiguratum.

(1) Legendum forsitan et sic tu... receptus, etc.

nae videlicet Ecclesiae reverentia separatae. Quod Chrisostomus, Nazianzenus, magnus Basilius et Cyrillus emicuerint in coetu dissentientium, eadem fuit caelestis altitudo consilii, qua degere voluit inter idolatras, Heliam, Heliseum, et filios prophetarum.

Explicatio duorum gladiatorum, eorumque usus.

§ 2. Nunc igitur quia in aliis litteris, quas dudum tibi remisimus, latius hanc et alias auctoritatum et rationum, quae pro Romanae primatu Ecclesiae faciunt, materias explicavimus, illud tantum adii-cimus, quod utrumque gladium ad Romanum pertinere Pontificem, ex evangelica lectione tenemus. Etenim loquente Iesu discipulis de acquisitione gladii spiritualis, illi duos ibi positos ostenderunt, quos Dominus dixit sufficere, ad cohibitionem videlicet spiritualis et corporalis offensae. Si materialem gladium pertinere concedis ad potentiam temporalem, attende quod in Matthaei Evangelio Dominus dicat Petro: Converte gladium tuum in locum suum: dicendo tuum, materialem signavit gladium, quo percusserat ille servum principis sacerdotum. De spiritali nemini venit in dubium, cum ei, idest Petro, per cuiusdam specialitatis apicem, ligandi et solvendi commiserit potestatem. Uterque igitur gladius Ecclesiae traditur, sed ab Ecclesia exercendus est unus, alius pro Ecclesia, manu saecularis principis eximendus: unus a sacerdote, alius ad nutum sacerdotis administrandus a milite. Propter hoc ergo, et alia, quae post diligentem veritatis indaginem, ordinatam te sentire faciant charitatem, latores praesentium, Hugonem et Petrum de Praedicatorum, Alymonem et Rodolphum de Minorum ordinibus fratres, viros virtute, religione conspicuos, morum honestate praeclaros, et Scripturarum sacrarum scientia praeditos, iuxta quod tibi per memoratas litteras intimare curavimus, ad te duximus destinandos; ut si cum eis de omnibus, quae in quaestionem veniunt, tractare fideliter et socialiter

conferre decreveris, in rota, quae infra rotam Ezechieli ostensa est, vocem poteris audire tonitruum, et in mari vitreo speculari, quod unus Adam collocatus ad opus et custodiam paradisi, unam est sortitus uxorem, unum Dominum Iesum Christum, in iustitia, et veritatis sanctitate creatum, et unicam sponsam eius Ecclesiam praefigurans; quod Lamech, qui humiliatum sonat, dum uxorem unam divisit in duas, sanguinarius factus est, et virum in suum vulnus occidit; quod alia praeter unam, arca non legitur, quae cuncta vastante diluvio sub unius patriarchae regiminis potentatu, paucas animas sub perfectionis numero reseravit, quod legem Dominus secundo dedit, non alteram, sed eandem; quod duorum Cherubim, qui propitiatorium obumbrabant, non aliorum versi, sed respicientes erant vultus ad unum; et unam Ioseph tunicam fuisse talarem, et nostri Salvatoris inconsutilem vestem unam.

De Ecclesiae unitate multa docet.

§ 3. Verumtamen si dubietatis sensum circa Eucharistiae sacramentum, vester diversus a nostro ritus inducit; attende, quod non sit aliud, nec diversum unius Domini Iesu Christi prius in assumpta propter nos carne passibilis, post sicut a morte sic ab omni passibilitate prorsus immunis, quod a Graecis pariter et Latinis nostrae salutis mysterium frequentatur. Graecus ad fidem cum discipulo iunior praecurrens, et tantae gratiae non ingratus, illius dignationis, qua Deus compassus miseriae humanae homo voluit esse passibilis, eligens quotidie reminisci, hostiam offerri constituit fermentatam, ut Apostolo dicente, quod ex fermento massa corrumpitur, in fermento corruptionis, cui ante resurrectionem, corpus Domini cum subiacere potuit, ostendatur. Latinus vero cum Petro Seniore secutus litterae monumentum, de qua procedit spiritualis sensus, prior introivit, et lintamina posita quae Sacrosanctum Corpus, quod Ecclesiam signat, involverant, separatimque sudarium quod fuerat su-

Et de diverso ritu in sacramento Eucharistiae.

Legatos se misisse dicit Pontifex.

per caput aspexit; sacramentum glorificati Corporis celebrare mirificentius in azimis sinceritatis elegit. Sed utique panis simplex ante sacrificium panis est. Transsubstantiatione vero facta per verba Dominica, panis non est, et ideo nec fermentatus, nec azimus dici potest. Sed ille potius creditur esse panis vivus, qui descendit de coelo, et tribuit vitam mundo. Haec et his similia docuit Petri sedem unctio spiritus, et sanitas intellectus.

§ 4. Utinam, et tu tandem aliquando iuniorum discipulum, qui vidit et credit secutus introeas, ut omnibus intellectis, nobiscum vere psallas illud Davidicum: Ecce quam bonum et quam iucundum, habitare fratres in unum.

Datum Laterani, decimo quinto kalendas iunii, pontificatus nostri anno VII.

Dat. die 18 maii 1233, pontif. an. VII.

## XXXIV.

Quod in posterum nulla laicorum confraternitas in Urbe absque Sedis Apostolicae licentia speciali erigatur, minusque observetur forma illarum, quae irritae declarantur, circa associationem cadaverum defunctorum (1).

## SUMMARIUM

Causa sanciendo decreti. — Decretum.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis rectoribus Fraternitatis Urbis, salutem et apostolicam benedictionem.

Ad nostram noveritis audientiam pervenisse, quod laici quidam de Urbe habentes, sed non secundum scientiam, zelum Dei, sine Apostolicae Sedis licentia quasdam fraternitates adinvenire sibi temeritate propria praesumpserunt, quarum occasione solemnitates quasdam circa corpora defunctorum praeter generalem consuetudinem

(1) Ex Regest. Vatic.

haecenus in talibus observatam, pro sua faciunt voluntate propriis rectoribus et thesaurariis sibi creatis, quibus obediunt, frequenter convenientes, ut statuta servant eorum, convivia certis temporibus celebrando in derogationem fraternitatis clericorum Urbis a longis retro temporibus approbatas; quia vero propter fraternitates huiusmodi laicorum, licet superficiali apparentiam habeant honestatis, est merito dubitandum, ne sub earum praetextu simplices protrahi valeant ad errorem; universitati vestrae per apostolica scripta districte praecipiendo mandamus, quatenus fraternitates huiusmodi denunciatis penitus non servandas, clero Urbis, ne de caetero in suis Ecclesiis easdem admittant, neque sepeliant corpora mortuorum cum solemnitatibus, quae introductae sunt occasione ipsarum, districtius inhibentes. Statuimus etiam, ut nulla alia praeter memoratam fraternitatem clericorum de caetero fiat in Urbe fraternitas sine licentia Sedis Apostolicae speciali; clericos vero qui secus praesumpserint, et Ecclesias, in quibus huiusmodi fraternitates laicorum fuerint celebratae, supponatis sententiae interdicti, quae sine speciali mandato Sedis Apostolicae nullatenus valeat relaxari.

Datum Anagninae, septimo kalendas novembris, pontificatus nostri anno VI.

Dat. die 26 octobris 1232, pontif. an. VI.

## XXXV.

Reformatio monachorum Cluniacensium ordinis Sancti Benedicti.

## SUMMARIUM

Causa faciendae reformationis. — 1. Capitulum gener. apud Cluniacum quotannis celebrandum: in eo tractanda praescribit. — 2. Definitorum et visitatorum provinciarum in eo eligendi. — 3. De causis nondum definitis. — 4. Capituli statuta bis in anno recitanda. — 5. Visitatores non nisi expensas moderatas recipiant. — 6. Qui ad huius-

Decretum.

modi capitulum accedere teneantur. — 8. In eo quatuor eligendi pro visitatione et reformatione monast. Cluniacensis. — 9. Beneficia absque illicita pactione conferenda. — 10. Priores conventuales quando dimovendi. — 11. Quae forma in remotionibus servanda. — 12. Institutio priorum conventualium quomodo faciendae. — 13. Plures praebendae in ordine non retinendae. — 14. Ad prioratus vero non nisi de ordine promovendi. — 15. In prioratu plures monachi collocandi. — 16. Cibus omnibus idem. — 17. Carnibus vesci non liceat. — 18. De vestibus, earumque modestia. — 19. De equitaturis. — 20. Contrahendi, et rationis reddendae forma. — 21. Proprietariorum poena. — 22. Praelatis exactiones et extorsiones interdiciuntur. — 23. De aetate recipiendorum. — 24. Regula S. Benedicti servanda. — 25. Hortatio ad observantiam huius reformationis.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis abbati et conventui Cluniacensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Causa faciendae reformationis.

Behemoth non contentus quasi hos comedere paleas, sed escas electas avidè concupiscens, venatur instanter animas delicatas; non solum simpliciter gradientibus ponendo pedicas et laqueos in capturam, sed etiam contemplationis gratia in solitudinem advolantibus praetendendo decipulas, et retia extendendo. Sane dolore confodimur in occulto, et rubore perfundimur in aperto, quia cum ordo Cluniacensis in Ecclesiae paradiso dextera divina plantatus, a mari usque ad mare protensis palmitibus, gratos flores, et uberes fructus producere soleret honestatis, nunc in amaritudinem alienae vitis aversus, producit labruscas stuporem dentibus facientes, factus in laqueum et ruinam, in lapidem offensionis et petram scandali duabus domibus Israel, contemplativis videlicet, et activis. Domus quoque vestrae in multis locis desolatae sunt sicut in vastitate hostili, et multae derelictae sunt sicut umbraculum in vinea, et sicut tugurium in cucumerario, et velut civitas, quae vastatur.

§ 1. Quare cupientes deformatum ordinem reformare, et instaurare collapsum, in primis statuimus, ut generale capitulum abbatum et priorum tam conventualium, quam minorum Cluniacensis ordinis, sive immediate sive aliquo medio sint subiecti, apud Cluniacum annis singulis celebretur. Ubi sine personarum acceptione, secundum Deum, et B. Benedicti regulam, et Cluniacensis ordinis instituta, delinquentium corrigantur excessus, et de salute animarum, et de conservatione ordinis Cluniacensis, et domorum indemnitate tractetur, et statuatur quod fuerit regulariter statutum. Nec in hoc priores vel camerarii invicem sibi parcant, sed unusquisque quod viderit in alio corrigendum, timorem Dei habens prae oculis, in capitulo publice vel privatim (prout melius viderit expedire) in claritate proponat. Et correctus hoc moleste non ferat, sed correctionem fratris accipiat patienter. In hoc autem capitulo nullae fiant exactiones ab aliquo, nulla dentur munera, vel accipiantur, seu etiam promittantur, sed omnia in sinceritate procedant, et ad instar Cisterciensis ordinis celebrentur.

§ 2. Et in eo definitores de abbatibus et prioribus Cluniacensis ordinis statuatur, et visitatores per singulas provincias ordinentur, visitationis forma, et correctionis modo, iuxta Cisterciensem consuetudinem observatis. Huic quoque capitulo tres priores Carthusienses volumus interesse, non ut aliquam iurisdictionem exercent, sed ut ipsos instruant et dirigant, et diligentiam ipsorum vel negligentiam rescribant Sedi Apostolicae annuatim.

§ 3. Omnes causae, quae inter personas ordinis Cluniacensis emergerint, et per abbatem Cluniacensem non fuerint terminatae, delatae ad capitulum per definitores statutos (prout fit in Cisterciensi capitulo) terminentur.

§ 4. Et ea statuatur, quae provenire ad conservationem et restrictionem, non

Capitulum gener. apud Cluniacum quotannis celebrandum: in eo tractanda praescribit.

Definitorum et visitatorum provinciarum in eo eligendi.

De causis nondum definitis.

ad relaxationem ordinis, vel regulae videbuntur.

Capituli statuta bis in anno recitanda.

§ 5. Omnes vero abbates et priores annis singulis ad capitulum venientes, definitiones (si quae factae fuerint) in suo reditu habeant bis in anno in suis capitulis et visitationis tempore nihilominus recitandas, ut nullus praetextu ignorantiae se valeat excusare.

Visitatores nonnulli expensas moderatas recipiant

§ 6. Visitatores etiam a personis, et locis, quae visitant, praeter moderatas expensas victui necessarias recipere nihil omnino praesumant, sed excutientes ab omni munere manus suas, cum paucis incedant, secundum quod in ipso capitulo fuerit ordinatum.

Qui ad latusmodi capitulum accedere tenentur.

§ 7. Prima enim vice omnes abbates et priores conveniant ad capitulum, recepturi reformationem praesentibus annotatam, et postmodum illi, qui sunt ultra mare Angliae, vel ultra Alpes uno anno intermisso, cum moderato familiae, ac equitaturarum comitatu, ne domus, ad quas eos venire continget, aggraventur, accedant: super his in primo capitulo superfluitate qualibet resecanda, et certo nihilominus moderamine adhibendo.

In eo quatuor eligendi pro visitatione, et reformatione monast. Cluniacensis.

§ 8. Statuimus insuper, ut quolibet anno in capitulo per definidores quatuor personae discretas, ac Deum timentes, videlicet duo abbates et duo priores Cluniacensis ordinis eligantur, qui semel in anno statuto termino ad Cluniacense monasterium accedentes, tam de persona Cluniacensis abbatis, quam de monasteriorum et locorum circumadiacentium statu in spiritualibus et temporalibus diligenter inquirant, et quae corrigenda invenerint ad ipsorum consilium corrigantur. Ea vero, quae maiori consilio indigent, referantur singulis annis ad capitulum generale, ut Cluniacensis Ecclesia in bono statu per visitationem huiusmodi perseveret. Et si abbatis exigent merita (quae celari non debent), per visitatores moneatur, ut cedat, et liceat visitatoribus et conventui Cluniacensis huius recipere cessionem. Quod si forte abbas sibi ces-

sionis remedio noluerit providere, quae de ipso visitatorum inquisitio comprehendet, ad Sedem Apostolicam referat.

Beneficia a quoque illicita pactione conferenda.

§ 9. Caeterum quia ex mala ordinatione prioratum et obedientiarum, et frequenti mutatione priorum multa evenisse detrimenta noscuntur, districte praecipimus, ut prioratus, decanatus, et omnes aliae administrationes conferantur gratis absque venalitate ac aliqua pactione, et prioratus conventuales non nisi sacerdotibus committantur. Haec autem nolumus ad illas grangias, seu administrationes extendi, quae curam animarum non habent, et laicis consuevere committi. Si quis autem propter haec dedisse, vel recepisse aliquid convictus extiterit; ex tunc numquam in ordine Cluniacensi dignitatem habeat, vel honorem. Et si adversus aliquem super hoc apud visitatores, vel definidores vehemens habeatur praesumptio, ipsum per eos a prioratu vel administratione sic obtenta volumus amoveri. Et si quis ponens carnem brachium suum, per interventum saecularium personarum committi sibi obedientiam, vel prioratum poposcerit, numquam illud obtineat, sed nec alium infra annum.

Priores conventuales quando dimovendi.

§ 10. Conventuales quoque priores quamdiu in spiritualibus et temporalibus bene administraverint, non nisi ex certis causis debent amoveri, videlicet si dilapidatores vel inobedientes, aut rebelles, seu infames, vel incontinentes extiterint, seu ad maiorem dignitatem fuerint promovendi; quod etiam de minoribus prioribus volumus observari. Nullusque litteras confirmationis habeat, quod de suo prioratu vel obedientia non debeat amoveri.

Quae forma in reformationibus servanda.

§ 11. In destitutione vero abbatum vel priorum conventualium, videlicet octo monachorum, et supra, modus, forma, et causa serventur, quae consueverunt circa abbates Cisterciens. ordinis observari, et qui removetur se inclinet humiliter, nec appellet. Quod si absque iusta causa remotus extiterit, et hoc per alios

innotescat capitulo generali, tam amoventes, quam consentientes more Cisterciens. ordinis puniantur. Et quidem ut plenum adhibeatur huic morbo remedium, ita duximus providendum, videlicet, quod singulis annis in generali capitulo definitores scribant et retineant nomina singulorum abbatum et priorum, qui tunc in eodem fuerint congregati, et in sequenti capitulo, lectis eorum nominibus, in quibus Ecclesiis sint abbates vel priores mutati, diligenter attendant, et qui mutaverint, causam mutationum proponant. Quae si iusta fuerit, approbetur ab ipsis, alioquin mutatoribus poena secundum Cisterciens. ordinis consuetudinem infligatur. Si quis fuerit ab abbacia vel prioratu sua culpa remotus, ad illud monasterium, in quo digne desinat quod commisit, superioris providentia transmittatur. Et si propter senectutis defectum, aut aliam causam honestam spontaneus cesserit, revertatur ad claustrum, illo sibi quod eligere maluerit deputato.

Institutio priorum conventualium, quomodo facienda.

§ 12. Ad institutionem namque priorum conventualium absque duorum priorum conventualium consilio minime procedatur, quatenus talis praeficiatur, qui noverit, et possit praesse pariter, et prodesse, cum in Cisterciens. ordine absque abbatum consilio non instituatur aliquis in abbatem. Verum quia interdum monachi abbatum vel priorum suorum delicta revelare formidant, ne ad ignotas et remotas provincias quasi in exilium relegentur, huic morbo sic duximus providendum, quod videlicet visitatores cum accesserint ad monasteria visitanda, diligenter inquirant, si quis monachus fuerit illo anno a monasterio, cui officium visitationis impendunt, emissus, et propter quam causam. Et si causa rationalis extiterit, approbetur; alioquin et revocetur monachus, et qui eum emisit visitatoris arbitrio puniatur.

§ 13. Adhuc districtius inhibemus, ut nullus plures prioratus, seu prioratum cum abbacia eiusdem ordinis, vel alterius

habere praesumat. Nec abbas Cluniacensis, vel aliquis alius abbas vel prior eiusdem ordinis aliquem de subiectis sibi prioratibus ad manum suam retineat, sed singulis prioratibus priores singuli deputentur.

Plures praebendae in ordine non retinendae.

§ 14. Nec aliquis, qui ordinem Cluniacens. non fuerit professus, hunc eiusdem ordinis prioratum obtineat.

Ad prioratus vero non nisi de ordine promovendi.

§ 15. Nec in aliquo prioratu unus solus monachus commoretur, sed ei qui solus est, unus vel plures monachi socii adiungantur, si loci suppetant facultates; alioquin revocetur ad claustrum; proviso quod in eodem loco divina celebrentur honeste.

In prioratu plures monachi collocandi.

§ 16. Circa qualitatem vero ciborum et potus servare praecipimus, ut omnes monachi in uno reficiantur refectorio de eodem pane et potu, ac una coquina, nisi forte ipsorum aliquem comedere cum abbate vel priore, seu in infirmaria contingat. Abbas autem, vel prior in refectorio cum fratribus comedat, nisi propter hospites mutet locum. Et in infirmaria nullus comedat, nisi propter infirmitatem vel debilitatem illuc fuerit destinatus.

Cibus omnibus eodem.

§ 17. Praecipimus etiam (iuxta quod in beati Benedicti regula continetur) ut nullus monachus in quovis loco vel domo Cluniacensis ordinis, aut extra, nisi tantum in infirmaria (ut praedictum est) carnes manducare praesumat. Quod qui praesumpserit, si claustralis fuerit, gravi poenae subdatur, vel si dignitatem, vel administrationem habuerit, privetur eadem.

Carnibus vesci non liceat.

§ 18. Illud quoque observari praecipimus, ut monachi sicut in claustrum, ita et foris honeste se habeant, nec incedant sine cuculla, et floco, vel sine cuculla, et cappa regulari, non bicia, non sumptuosa, sed tali, quae triginta solidorum precium non excedat. Et nullus abbas vel prior sine postella et sella regulari, non tamen preciosa, equitare praesumat, nec aliquis monachus equitans

De vestibus, carumque modestia.

cappellis filtreis, vel aliis omnino cappellis, seu calceis non corrigiatis utatur. Nec quisquam in quovis loco tunicis, vel coopertoriis de bruneto, aut pellibus sylvaticis, seu camisiis, vel luteaminibus lineis uti praesumat, nec deferat vestes scissas ante, vel retro, nec aliquis claustralis habere propriam cappam pluvialem, vel equitaturam sibi deputatam attemptet.

De equitaturis. § 19. Circa equitaturas namque et familiam omnem superfluitatem amputare volentes; mandamus, ut abbas Cluniacensis equitaturis sexdecim contentus existat; et alii abbates eiusdem ordinis, ac prior de Charitate octo: prior S. Martini sex: priores alii conventuales tribus, vel quatuor, et caeteri priores minores duobus evectionibus sint contenti. Abbas vel priores, servientes non pueros, non nobiles, non vestibus sumptuosis, sive diversi coloris, sed maturos habeant, et honestos.

Contrahendi, et rationis reddendae forma. § 20. Quia vero ad desolationem domorum plurimum operatur laxa debita potestas contrahendi, et quod ratio non reddatur de debitis vel receptis; praecipimus, ut singuli abbates et priores de consilio fratrum et familiae quibus praesunt, cum testimonio bonorum virorum, qui ad locum pertinent, cum contrahendum, vel innovandum est mutuuum, ita id faciant diligenter, quod omnibus liqueat quanta summa, quibus personis, quibus conditionibus, quibus terminis debeatur, et in quos usus contractum mutuuum sit conversum. Et ut domorum status certior habeatur, singulis duobus mensibus coram abbate vel priore (si non est ibi abbas) et senioribus, reddant singuli officiales de suis officiis rationem, de omnibus receptis et expensis computationem fideliter facientes, abbas quoque Cluniacensis, et caeteri abbates et priores, quater in anno statum suae domus in suo capitulo, et etiam coram visitoribus cum venerint, plene declarent. Nec aliquis abbas vel prior prioratum vel granciam

aliquam, venditionis, aut donationis, sen aliquo alio titulo alienare, absque abbatis patris, vel patris prioris, et conventus sui verbo et consensu praesumat.

Proprietarium poena. § 21. Monachis proprietarius etiam poena, iuxta morem Cisterciens. ordinis infligatur, et in proprietarios excommunicationis sententia promulgetur, nisi monachus proprietarius deposita restituerit, quae suis fuerint monasteriis resignanda.

Praelatis exactiones et extorsiones interduntur. § 22. Ad haec, quoniam abbas Cluniacensis, necnon abbates et priores eiusdem ordinis prioratus sibi subiectos exactionibus et extorsionibus consueverunt adeo aggravare; quod in eisdem prioratibus antiquus et consuetus monachorum numerus est nimium diminutus, nos id de caetero fieri sub attestazione divini iudicii prohibemus, cum liqueat prioratus ipsos non ad destructionem, sed ad conservationem ordinis et correctionem sibi esse subiectos, et eisdem prioratibus pro sustentatione monachorum inibi Domino famulantium, possessiones pia devotione fidelium fuisse concessas.

De aetate recipiendorum. § 23. Caeterum quia non est in primogenito bovis arandum, districtius inhibemus, ne pueri ante quintumdecimum annum completum in monachos admittantur, illis dumtaxat exceptis, quibus in Cluniacens. monasterio ex antiqua consuetudine certum est officium deputatum.

§ 24. Mulieribus ingressu claustris vel chori penitus interdicto.

Regula S. Benedicti servanda. § 25. Et cum secundum evangelicam veritatem, qui mandata Dei propter traditiones transgrediuntur humanas, a Domino arguantur, strictissime interdiciamus, ne propter traditiones vel constitutiones nostras, regularia statuta beati Benedicti aliquatenus omittantur.

Hortatio ad observantiam huius reformationis. § 26. Ut ergo mandatum lucerna sit vobis, et lex lux, et via vitae increpatio disciplinae, universitatem vestram monemus attente, per apostolica vobis scripta, et in virtute obedientiae districte praecipiendo mandamus, quatenus quodcumque necesse est provide cupientes,

praescripta statuta studeatis inviolabiliter observare, ut ad frugem melioris vitae conversi, ascensionibus in corde dispositis, de gratia in gratiam, et de virtute proficiscentes salubriter in virtutem, bonus in omni loco efficiamini odor Christi, nosque in vestris meritis delectati, ad profectus vestros merito intendere debeamus.

Datum Avinione, idibus ianuarii, pontificatus nostri anno sexto.

Dat. die 13 ianuarii 1233, pontif. an. vi.

## XXXVI.

*Prohibitio, ne Iudaei, mancipia, nutrices et famulas christianas in propriis domibus habeant, aliaque contra eosdem decernuntur quoad consortium cum christifidelibus (1).*

## SUMMARIUM

Ecclesiae Christianae in Iudaeos benignitas. Ingratos se praestant. — Eorum excessus. — Mancipia et nutrices christianas in suis domibus habere non possunt: — Nec cum christianis de fide disputare.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus archiepiscopis, et episcopis, ac dilectis filiis aliis Ecclesiarum praelatis per Theutonium constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Sufficere debuerat perfidiae Iudaeorum, quod eos pietas christiana solius humanitatis intuitu recepat et sustinet, quos hi, qui fidem catholicam persequuntur, et nomen Domini non noverunt, in suam cohabitationem et consortium non admittunt. Ipsi enim ingrati gratiae ac beneficiorum obliti, nobis pro gratia contumeliam exhibent, et de benignitate impia retributione contemptum, qui ex sola misericordia in nostram familiaritatem admissi, suae deberent agnoscere iugum ex culpa propria perpetuae servitutis. Accepimus siquidem, quod non sine do-

(1) Ex Regest. Vatic.

lore narramus et scribinus cum pudore, quod Iudaei per Theutonium constituti facti sunt adeo insolentes, ut illos excessus committere in contumeliam christianae fidei non paveant, quod non solum dicere, sed etiam est nefarium cogitare. Habent etiam mancipia christiana, quae circumcidi faciunt, et iudaizare compellunt: nonnulli etiam non re, sed solo nomine christiani sponte se transferentes ad ipsos, et eorum ritum sectantes circumcidi permittunt, et iudaeos se publice profitentur. Et cum in Toletano concilio sit statutum, et in generali nihilominus innovatum ne Christi blasphemus publicis praefatur (1), cum nimium sit absurdum ut talis in christianos vim exercent potestatis, nihilominus eis dignitates saeculares et publica officia committuntur, quorum occasione in christianos saeviant, et nonnullos servare faciunt ritum suum. Habent praeterea nutrices et famulas in domibus propriis christianas, quae apud eos illa committunt enormia, quod abominationi sunt audientibus, et horrore. Et licet in eodem generali concilio caveatur, ut Iudaei utriusque sexus in omni christianorum provincia, et omni tempore qualitate habitus ab aliis distinguantur, sic in quibusdam Theutoniae partibus inolevit confusio, quod nulla differentia discernuntur. Cum igitur nefas sit, ut sacri Baptismatis unda renatus, infidelium ritu vel conversatione foedetur, ac religio christiana perfidorum prematur dominio, si blasphemus sanguine Christi redemptum obnoxium detineat servituti, universitati vestrae praecipiendo mandamus, quatenus singuli vestrum in dioecibus, ecclesiis et parrochiis suis praemissos et consimiles Iudaeorum excessus omnino reprimi faciatis, ne cervicem perpetuae servitutis iugo submissam praesumant erigere in contumeliam Redemptoris, districtius inhibentes ne de fide, vel ritu suo cum christianis praesumant aliquatenus disputare, ne sub praetextu

(1) Addendum forsitan officii

Eorum excessus.

Mancipia et nutrices christianas in aule domibus habere non possunt.

Ecclesiae Christianae in Iudaeos benignitas.

Ingratos se praestant.

Nec cum christianis de fide disputare.

disputationis huiusmodi in erroris laqueum, quod absit, simplices elabantur, invocato ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis: contradictores christianos videlicet per censuram ecclesiasticam; Iudaeos vero per sublationem communionis fidelium appellatione postposita compescendo.

Datum Anagninae tertio nonas martii, pontificatus nostri anno sexto.

Dat. die 5 martii 1233, pontif. an. vi.

## XXXVII.

*Erectio Studii generalis in civitate Tolosana cum exemptionibus et libertatibus quibus Parisienses scholares fruuntur, et gaudent (1).*

## SUMMARIUM

Studium Tolosanum a legato S. A. erectum. — Privilegia facultatis Parisien. eidem conceduntur. — Nonnulla ampliatur. — Clausulae.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis Universitati magistrorum et scholarium Tolosan., salutem et apostolicam benedictionem.

Olim operante Illo, qui vult omnes homines salvos fieri, et neminem vult perire, per ministerium dilecti filii nostri Romani Portuen. electi tunc in illis partibus Apostolicae Sedis legati, inter Ecclesiam, et nobilem virum comitem Tolosanum, pace praeeunte divina gratia, reformata; idem legatus tam provide, quam prudenter attendens quod fides catholica, quae pene penitus videbatur de illis partibus profligata inibi refluere valeret; si illic litterarum studium crearetur duxit provide statuendum ut in Tolosana civitate cuiuslibet licitae facultatis studia plantarentur, quorum magistris, ut liberius possent vacare studiis et doctrinis, a iam dicto comite fuit promissum certum salarium et statutum. Nos igitur quod super praemissis factum est gratum et ratum habentes, ut eadem liber-

(1) Ex Regest. Vatic.

tate qua gaudent Parisienses scholares, vos, et omnes qui vobis successerint in hac parte perpetuo gaudeatis, devotioni vestrae duximus concedendum. Nihilominus, ut cives Tolosani domos vacantes ad inhabitandum scholaribus locare sub competenti pretio taxando a duobus clericis et totidem laicis viris discretis catholicis, et iuratis, communiter electis a vobis, locare (1) cogantur; et ut scholares theologiae studiis insistentes, ac universi magistri in civitate commorantes praefata beneficiorum et praebendarum suarum proventus, ac si in Ecclesiis, in quibus eadem obtinent, residerent, quotidianis distributionibus, quae illis, qui divinis intersunt officiis assignantur, (2) dumtaxat exceptis, concedantur integre statuente. Sancimus praeterea, quod nulli magistri, scholares, vel clerici, ac servientes eorum, si, quod absit, contigerit eos in quocumque maleficio deprehendi, ab aliquo laico iudicentur, vel etiam puniantur, nisi forsitan iudicio Ecclesiae condemnari saeculari curiae relinquatur; et ut laici teneantur in causa qualibet studentibus coram ecclesiastico iudice respondere secundum consuetudinem Ecclesiae Gallicanae, nec non, et ut comes iam dictus, cives Tolosani, balivi eiusdem comitis et barones terrae, personis et rebus scholarium, ac etiam nunciis eorundem securitatem et immunitatem sub iureiurando promittere compellantur, et a suis subditis fieri faciant illud idem. Et si qui eos, vel eorum nuncios in terris ipsorum pecunia, vel rebus aliis spoliaverint, ipsi, vel emendari faciant, vel emendent. Et ut quicumque magister ibi examinatus et approbatus fuerit in qualibet facultate, ubique sine alia examinatione regredi liberam habeat potestatem. Ad haec cum saepe factus comes in reformatione pacis se obligaverit, praestito iuramento, ut certum salarium usque ad

(1) Omittendum, prout repetitum, vocabulum locare. (2) Legendum forsitan *absentibus dumtaxat exceptis*.

Privilegia facultatis Parisiensis eidem conceduntur.

Nonnulla ampliatur.

certum tempus certo numero magistrorum exolvat; statuimus, ut illud sine diminutione qualibet persolvat usque ad terminum constitutum, et plenarie satisfaciatur de subtractis.

Clausulae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae concessionis et constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Laterani quinto kalendas maii, pontificatus nostri anno septimo.

Dat. die 27 aprilis 1233, pontif. an. vii.

## XXXVIII.

*Prohibitio alienandi terras, castra et alia loca Sedis Apostolicae absque consensu sanctae Romanae Ecclesiae cardinalium (1).*

## SUMMARIUM

Exordium. — 1. Symmachi simile decretum (2). — 2. Prohibitio (de qua in rubrica). — 3. Nonnulla loca S. R. E. specialiter nominat. — Clausulae poenales.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, universis scripta praesentia inspecturis, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Rex excelsus Summi Regis, Deus et Homo Christus Iesus, quem legi necessitas non subiecit, factus est voluntate sub lege. formam relinquens Vicario, ut licet prae caeteris libertatem in excellentia dignitatis acceperit, recognoscat tamen cum caeteris quamdam in officii debito servitutem, sacrarum observantiae sanctionum, gratuito alligans utrumque, necessitatem voluntariam et necessariam voluntatem; ut dum praelationem sic subiicit, maior appareat ex huiusmodi

(1) Ecclesiae res non alienandas decrevit S. Leo, Constit. IX, tom. 1, pag. 68. (2) Vide tom. 1, pag. 130.

Bull. Rom. Vol. III.

61

subiectione praelatus. Auctoritatis est quoque posse statuere, sed virtutis, ut quis se subiiciat suo statuto, per alterum potens in subditis, per reliquum potentior in se ipso. Praesertim cum efficacius statuatur, dum exponit apertius suae prosecutioni statutum, eo quod lingua manus interpres quasi praeco semitam verbo parat.

§ 1. Sane fel. record. Symmachus Papa volens quodammodo legi subiicere potestatem, in Ecclesiae praediis alienandi licentiam interdixit, ut quod licere non expedit, licitum non putetur.

§ 2. Nos autem super hoc illius vestigiis inhaerentes, unanimi fratrum desiderio et petitione concordati, hac in perpetuum valitura constitutione sancimus, ut de patrimonialibus, sine communi fratrum consilio et assensu, alienatio nulla fiat, sitque uni facultas, quod ex causa legitima obstaculum libere contradictionis opponat. Quod si forte fuerit in alienatione processum, factum ipso iure non teneat per successorem, quatenus praecessor de facto processerit, et eo ipso quod processum sic fuerit revocandum, de alienantis vita, consentientium numero, et solemnitate scripturae, nullum administratum tali suscipiente contractu.

§ 3. Caeterum ad cauthelam quaedam loca specialioris inhibitionis vinculo adstringenda speciali expressione nominum praesenti paginae fecimus annotari, videlicet: in Campania, castrum Fumon., Palian., Serron. et Larian. In Maritima, Aquam Putridam, Ostiam, quam episcopus Ostien. tenet a Romana Ecclesia, in omnibus ipsius episcopi iure salvo. Ariciam, Nympham Tolan., Coram, Cisternam, et Terracin. In Toscana, Montem Flascon., Orlele, Montem Altum, Radicophanum, Pien., Aquam Pendentem, et Bulsen. cum tota Valle Laci. In ducatu Spoletano, Roccam de Cesis, et Roccam de Gualdo. In episcopatu Spoletano, Roccam Sacrati, Brusin., Lorin., et Roccam de Saxo. In episcopatu Narnien., castrum Sancti Ge-

Symmachi simile decretum.

Prohibitio (de qua in rubrica).

Nonnulla loca S. R. E. specialiter nominat.

mini, castrum Stroneonis, Mirandan., et castrum Oriuli. In Sabina, Roccam Antiquam, et totam Sabiniam cum omnibus castris et villis. In Marchia Anconitana, Roccam de Florago, Serravalle, et Turrim de Parma.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Dat. Laterani 17 kalen. februarii, pontificatus nostri anno septimo.

Dat. die 16 ianuarii 1234, pontif. an. vii.

## XXXIX.

Quod principes, aut nobiles, seu Ecclesiarum praelati, occasione iurispatronatus, advocatae, custodiae, aut aliter a monasteriis ordinis Cisterciensis quidquam exigere, vel talis gravare non possint.

## SUMMARIUM

Causa decreti. — 1. Cistercienses a principibus et praelatis gravati: — 2. Ab huiusmodi gravaminibus levantur. — Clausulae.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis abbati Cistercii, et universis coabbatibus Cisterciensis ordinis, salutem et apostolicam benedictionem.

Causa decreti. Quia refrigescente charitate multorum, adeo iniquitas abundavit, ut quorundam succensa velut ignis impietas, contra Ecclesias et personas ecclesiasticas tanto validius inflammetur, quanto rariores, qui eas tueantur, contra pravorum incursum, invenit obiectores; nos, quibus ipsarum cura et sollicitudo incumbit, ibi fortius insurgere cogimur, ubi persecutorum immanitas periculosius exarscit.

§ 1. Sicut enim nobis ex parte vestra gravis est oblata querela, nonnulli principes, ac nobiles, occasione iurispatronatus, advocatae, sive custodiae, quam in monasteriis, grangiis, cellariis, vel domibus vestris se habere proponunt, interdum etiam pro suae libito voluntatis, et quidam Ecclesiarum praelati, a quibus deberetis non gravamen, sed solamen potius expectare, bladum, vinum, ejectiones, animalia, et res alias, pro aedificatione ac munitione castrorum et villarum, necnon pro tyrociniis, torneamentis, expeditionibus, et aliis usibus eorumdem, a vobis exigunt et extorquent, alias vos talis et exactionibus indebitis multipliciter aggravando. Praeterea quidam ex ipsis, et alii, carnes comedere in vestris domibus, ac mulieres etiam easdem domos ingredi, contra instituta vestri ordinis non verentur, propter quod, et quies monastici ordinis perturbatur, et grave commissis vobis monasteriis imminet detrimentum. Quare nobis humiliter supplicastis, ut super his paterna providere sollicitudine dignaremur.

§ 2. Nos igitur, et vestrae providere quieti, et molestantium malitiis obviare volentes, auctoritate praesentium districtius inhibemus, ne quis a vobis praemissa exigere vel extorquere, aut in vestris domibus uti carnibus, seu mulierem aliquam eas intrare praesumat contra ordinis instituta.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae inhibitionis et constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Laterani decimo kalendas februarii, pontificatus nostri anno septimo.

Dat. die 23 ianuarii 1234, pontif. an. vii.

Cistercienses a principibus et praelatis gravati.

Ab huiusmodi gravaminibus levantur.

Clausulae.

## XL.

Canonizatio Sancti Dominici institutoris ordinis fratrum Praedicatorum, sub regula Sancti Augustini, eiusque adscriptio in catalogum sanctorum confessorum, cum festivitatis institutione pro die quinta mensis augusti.

## SUMMARIUM

Prooemium. — 1. Deus pro fidelium salute plures sanctos suscitavit. — 2. Beati Dominici elogium. — 3. Miraculis clarus. — 4. Ss. catalogo adscribitur. — 5. Eius celebranda festivitas die 5 augusti. — 6. Indulgentia eius sepulchrum visitantibus concessa.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus archiepiscopis, episcopis, et dilectis filiis abbatibus, prioribus, archidiaconis, archipresbyteris, decanis, et aliis Ecclesiarum praelatis, ad quos litterae istae pervenerint, salutem et apostolicam benedictionem.

Prooemium

Fons sapientiae verbum patris Dominus Iesus Christus, cuius natura bonitas, opus misericordia, redimens, et renovans quos creavit: qui vineam, quam de Aegypto transtulit, usque ad consummationem saeculi non relinquit, sapienter signa propter instabiles mentes innovat, et mirabilia contra diffidentiam incredulitatis immutat: dum in Ecclesiae nascentis exordio post obitum Moysis, videlicet finem legis, ascensus equos, et in Evangeliorum quadrigis, quae vere sunt sanitas, arcu sacri eloquii, quem, donec Iudaeus infirmaretur, intenderat, et iuramentis, quae in patribus nobis disposuerat, suscitatis, confidentiam Iericho, gloriam mundi, quem praedicationis fremitu obstupefactis gentibus vicerat, calcaturus, viam equis suis in mari faceret, et in Raab salutem latitudinis gentium signo coccineo figuraret. In prima quadrigarum quatuor egredientium, in Zacharia, de medio duorum montium aereorum, protulit equos rufos, populorum principes, fortes terrae.

Qui per obedientiam fidei Deo Abraham, patris credentium, in fundamentum novi foederis adhaerentes, ad ducis instar, tinctis de Bosra, id est, tribulationis angustia, vestibus, cuncta suae signa militiae rubricarunt, ut pro futurae gloriae gaudio praesentem gladium non timentes, effecti martyres, id est, testes, novae legis libro confessionis voce subscriberent. Et forinsecus miraculorum signis ad stipulationum robor apposis, librum, et tabernaculum, quod Deus, et non homo fixit, ac evangelici vasa ministerii, non brutorum, sed rationabilium hostiarum sanguine tingerent. Et in universam spatiosi maris faciem sagena praedicationis expansa, multiplicatam super numerum, de cunctis, quae sub coelo sunt, nationibus, Ecclesiam congregarent.

§ 1. Sed quia praesumptio multitudinem et malitia subsecuta est libertatem, in quadriga secunda sub colore, qui lugentibus et poenitentibus congruit, equestrem cuneum deputavit, qui ad claustrale desertum ductus per spiritum sub novi Israelis auriga sanctissimo Benedicto, velut sub altero Helisaeo, filii prophetarum, communis vitae bonum, occasione multitudinis perditum, in iucundae cohabitationis grata societate restituit. Et sic unitatis scissum rete reficiens, ac per opera pietatis, ad terram Aquilonis, unde omne malum panditur, proficiscens, eum fecit in ingressis thesauros nivis, et contritis corde quiescere, qui dedignatur in corpore peccatis subdito habitare. Post quos quasi lassum renovaturus exercitum, et redditurus iubilum post lamentum, applicitis ad quadrigam tertiam equis albis, fratribus Cisterciensis ordinis et Floren. velut tonsarum greges geminae charitatis foetibus uberes de poenitentiae lavacro fecit ascendere, S. Bernardo ariete ovium in virtute spiritus, qua ex alto indutus extitit, et in abundantia frumenti Vallium praecunte, ut transeuntes liberati per eum in fortitudine clamant ad Dominum, di-

Dons pro dilectum salute plures sanctos suscitavit.

cant hymnum, et tponant castra Dei exercituum super mare.

Beati Dominici  
et aliorum.

§ 2. Novo igitur Israele his tribus agminibus, armis totidem, quas Philistim fecerant, occurrente, hora undecima, cum dies iam declinasset ad vesperam, et propter iniquitatis abundantiam, charitate plurimum frigescente, vergeret iustitiae radius ad occasum, quia vineam, ad quam paterfamilias operarios diversis temporibus denarii conductos conventionem praemiserat, et quam sua dextera plantarat, non solum vitiorum vepres et spinas pervaserant, sed iam propemodum vulpeculae demolientes, convertere in alienae vitis amaritudinem intendebant, adversus infestissimam multitudinem, militiam adunare voluit promptiorem. Et sicut in praesentiarum cernimus post trium signis differentium tyrocina quadrigarum, in quadriga quarta equos varios et robustos, Praedicatorum et Minorum fratrum agmina cum electis ducibus simul in praelium directurus, spiritum sancti Dominici suscitavit, et ei velut equo suae gloriae praebens fidei fortitudinem, et fervorem divinae praedicationis hynitum, circumdedit collo eius. Qui gerens a pueritia cor senile, ac in mortificatione carnis eligens vivere, vitae requisivit auctorem, et Deo deditus, ac in Nazaraeum sub beati Augustini regula consecratus sedulum circa sancta, Samuelis imitatus obsequium, in castigatione desiderii piissimum Danielis continuavit affectum, iustitiae semitas, et sanctorum vias strenuus athleta custodiens, et velut ad momentum de tabernaculo Domini, de militantis Ecclesiae magisterio ac ministerio non discedens, carnem spiritui, et sensualitatem subiiciens rationi, et factus unus cum Deo spiritus, totus in eum per excessum mentis pergere studuit, et sobriae compassionis studiis, a charitate proximi non recessit. Quo sagittante delicias carnum, et fulgurante mentes lapideas impiorum, omnis haereticorum secta contremuit, omnis Ecclesia fidelium exultavit. Aetate

crescente crevit et gratia. Quandoquidem inexplicabile gaudium de zelo concipiens animarum, ad eloquia Dei dedit animum, et per Evangelium Christi multos generans in conversione tam strenuae multitudinis evangelicae dignitatis officium profitentis, nomen et opus in terra meruit obtinere maiorum. Pastor et dux inclytus in populo Dei factus, novum Praedicatorum ordinem instituit meritis, ordinavit exemplis, nec miraculis confirmare desiit evidentibus et probatis.

§ 3. Nam inter opera sanctitatis, et signa virtutis, quibus in carne positus claruit, diversorum curatis languoribus, loquela mutis, visu caecis, surdis auditu, gressu paralyticis et sanitate pristina multarum generibus invaliditudinum restitutis, aperte patuit, qualis spiritus in eiusdem sanctissimi gleba corporis habitavit. Cum igitur ex multa familiaritate, quam nobiscum in minori constitutis officio habuit, argumenta sanctitatis ipsius ex insigni vitae testimonio constitissent, essetque postmodum de miraculorum veritate dictorum facta nobis per testes idoneos plena fides;

§ 4. Nos cum commisso nobis grege Domini confidentes eius posse suffragiis per Dei misericordiam adiuvari, ut cuius in terris solatium gratiosae familiaritatis habere meruimus, eius in coelis potenti patrocinio gaudeamus; ipsum de fratrum nostrorum consilio et assensu, ac omnium tunc apud Sedem Apostolicam consistentium praelatorum, cathalogo sanctorum adscribi decrevimus.

§ 5. Statuentes firmiter, ac universitati vestrae praesentibus iniungentes, ut non. augusti, ante diem quo posita carnis sarcina dives meritis penetravit in sancta, similis sanctorum factus in gloria, eius natalitia celebretis et faciatis solemniter celebrari (1), quatenus ipsius precibus

(1) Ne scilicet S. Dominici festum cum Dominica Transfiguratione concurreret, si die vi aug. celebraretur. Nunc die iv augusti celebratur, ob festum S. Mariae ad Nivem (Constit. Pauli IV *Gloriosus*, 7 aug. 1538).

Miraculis claruit.

Ss. cathalogo adscribitur.

Eius celebranda festivitas die 5 augusti.

Deus, quem vivens coluit, exoratus, gratiam in praesenti saeculo et gloriam nobis tribuat in futuro.

Indulgentia eius sepulchrum visitantibus concessa.

§ 6. Nos vero tanti Confessoris venerabilem sepulturam, quae miraculorum fulgoribus generalem illustrat Ecclesiam, cupientes dignis christianae devotionis honoribus frequentari: vere poenitentibus et confessis, illam in festivitate praefata annis singulis cum devotione ac reverentia debita visitantibus, de omnipotentis Dei misericordia, et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, unum annum de iniuncta sibi poenitentia misericorditer relaxamus.

Datum Reate quinto nonas iulii, pontificatus nostri anno octavo.

Dat. die 3 iulii 1234, pontif. an. viii.

## XLI.

*Quod omnes uti debeant decretalibus Gregorii iussu a sancto Raymundo compilatis, nec alia de caetero fieri possit illarum compilatio (1).*

### SUMMARIUM

Exordium. — Mala ex dubietate et dispersione decretalium orta. — A S. Raymundo in volumen rediguntur iussu Papae: — Qui aliam prohibet fieri compilationem.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis doctoribus, et scholaribus universis, Parisiis commorantibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Rex pacificus pia miseratione disposuit sibi subditos fore pudicos, pacificos et modestos; sed effraenata cupiditas sui prodiga, pacis aemula, mater litium, materia iurgiorum, tot quotidie nova litigia generat, ut nisi iustitia conatus eius sua virtute reprimeret, et quaestiones ipsius implicitas explicaret, ius humani foederis litigiorum abusus exstingeret, et dato libello repudii, concordia extra mundi terminos exularet. Ideoque lex proditur,

(1) Ex Regest. Vatic.

ut appetitus noxius sub iuris regula limitetur, per quam genus hominum, ut honeste vivat, alterum non laedat, ius suum cuique tribuat, informatur. Sane diversas constitutiones et decretales epistolas praedecessorum nostrorum in diversa dispersa volumina, quarum aliquae propter nimiam similitudinem, et quaedam propter contrarietatem, nonnullae etiam propter sui prolixitatem confusionem inducere videbantur; aliquae vero vagabantur extra volumina supradicta, quae tamquam incertae frequenter in iudiciis vacillabant, ad communem et maxime studentium utilitatem, per dilectum filium fratrem Raymundum cappellanum et poenitentiarium nostrum in unum volumen, resecatis superfluis, providimus redigendas. Adicientes constitutiones nostras, et decretales epistolas, per quas nonnulla, quae in prioribus erant dubia, declarantur. Volentes igitur, ut hac tantum compilatione universi utantur in iudiciis, et in scholis, districtius prohibemus, ne quis praesumat aliam facere absque auctoritate Sedis Apostolicae speciali.

Mala ex dubietate et dispersione decretalium orta.

A S. Raymundo in volumen rediguntur iussu Papae:

Qui aliam prohibet fieri compilationem.

Datum Spoleti nonis septembris, pontificatus nostri anno octavo.

Dat. die 5 septembris 1234, pontif. an. viii.

## XLII.

*Ordini fratrum Beatae Mariae de Mercede, Redemptionis Captivorum, conceditur, ut vivant sub regula S. Augustini.*

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis magistro, et fratribus domus S. Eulaliae Barchinonen., salutem et apostolicam benedictionem.

Devotionis vestrae precibus inclinati, praesentium vobis auctoritate concedimus, ut cum nondum aliqua sit a vobis ex religionibus approbata assumpta regula, B. Augustini possitis ordinem profiteri.

Dat. Perusii, decimo sexto kal. februarii, pontificatus nostri anno octavo.

Dat. die 17 ianuarii 1235, pontif. an. viii.

## XLIII.

*Prohibitio aedificandi, ac reaedificandi castra in terra Sabiniae, Status Ecclesiasticae, absque licentia Sedis Apostolicae.*

Gregorius episcopus servus servorum Dei, universis fidelibus nostris, per Sabiniam constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum tota terra Sabiniae iuris et proprietatis B. Petri existat, de fratrum nostrorum consilio praesenti constitutione sancimus; ut in ea nullum castrum aedificari, vel reaedificari de caetero valeat absque Sedis Apostolicae licentia speciali, sub interminatione anathematis, et poena mille librarum aedificantibus, ac viginti singulis operariis. Districtius inhibentes, ne quis contra statutum huiusmodi venire praesumat.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis et inhibitionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Perusii, decimoquinto kal. aprilis, pontificatus nostri anno octavo.

Dat. die 18 martii 1235, pontif. an. VIII.

## XLIV.

*Approbatio ordinis fratrum et sororum Militiae Iesu Christi nuncupatorum Parmen.*

## SUMMARIUM

Exordium. — Regulam huius ordinis approbat. — Regulae tenor. — Unus Militiae magister. — De praemittendis antequam quis recipiatur. — Receptus autem christiane vivat. — Fratres et sorores sub obedientia S. A. et episcoporum vivere debent: — Fidem catholicam defendere: — Liber-

tatem ecclesiasticam, — Et iniuste oppresos. — De armorum usu. — De vestibus: — Victu: — Ieiuniis: — Usu sacramentorum Eucharistiae et Poenitentiae: — Oratione: — Decimis Ecclesiae, vectigalibus principibus reddendis. — De infirmis. — Tenor professionis faciendae. — Clausulae.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis fratribus Militiae Iesu Christi Parmen., salutem et apostolicam benedictionem.

Quae omnium Conditoris honorem et profectum continent animarum, amore praecipuo diligentes, eo quod quidquid in desiderio praeter illa geritur, apud Dei sapientiam pro nihilo reputatur; dignum fore providimus, ut in iis, quae intuitu salutis aeternae cupitis, nos favorabiles ad Redemptoris gloriam habeatis. Hinc est, quod vestris piis supplicationibus inclinati, formam vitae a vobis perpetuis temporibus observandam, quam virtutum Domino inspirante deliberatione provida statuistis, acceptam et placitam reputantes, illam auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus. Ut autem perpetuae robur obtineat firmitatis, ipsam de verbo ad verbum praesentibus fecimus annotari, cuius tenor talis est: Cum secundum Apostolum fundamentum aliud nemo ponere possit praeter illud, quod positum est, quod est Christus Iesus, in quo tamquam in lapide angulari omnis aedificatio constructa crescit in templum sanctum in Domino, eodem Apostolo attestante, salubri ducti consilio, vos milites civitatis Parmen., recisa saeculi vanitate, super hoc fundamentum aedificium vestrum erigere proponentes, et Militiae vestrae cursum ad honorem Dei, et Ecclesiae sanctae convertentes profectum, sub certa disciplina vivere Deo accepta, unum habentes magistrum, cui reverenter intendatis, de vestra salute solliciti decrevistis. Haec autem vivendi forma, sicut ab ipso nomine Iesu Christi, qui omnium honorum est principium et origo, rei sumit effectum; sic et ipsius nominis ti-

Exordium.

Regulam huius ordinis approbat.

Regulae tenor.

Unus militiae magister.

De praemittendis antequam quis recipiatur;

Receptus autem christiane vivat.

tulo voluistis eam provide nuncupari, ut scilicet dicatur dogma, seu forma vitae fratrum Militiae Iesu Christi, per quam videlicet, ut possitis melius erudiri, qualiter in principio, medio et in fine iter discretius et iustius peragatis inceptum, per pauca et certa duxistis eam capitula distinguendam duas partes iustitiae in ordine proseguendo. Cum autem prima pars sit declinare a malo, bonum vero facere sit secunda, de prima est in ea primitus sic provisum, ut quicumque frater, seu soror voluerit se sub huius sanctae Militiae stadio coarctare, primum suam scrutetur conscientiam diligenter, et plene confiteatur peccata sua ordinario confessori, vel cui ille duxerit demandandum, et de quibus restituendis, dimittendis, aut etiam faciendis repertus fuerit obnoxius, ad ipsius confessoris mandatum satisfaciatur competenter, ubi si dubium aliquod emerit, ad dioecesani consilium recurratur. Demum sic liber a peccato, uti servus factus iustitiae secure transeat ad nomen, et fratrum numerum praedictorum. Receptus autem vivere studeat innocenter, neminem concutiens, sed contentus in omnibus iure suo; usuras abhorreat, et omnes contractus in fraudem initos, usurarum rapinam, et omnem violentiam detestetur, et non solum manus, sed etiam linguam a malo cohibeat, ut videre valeat dies bonos. Item matrimonio sic utatur, quod sanctum est et a Domino institutum, quod fornicarios et illegitimos omnes declinet amplexus, sciens quod fornicarios et adulteros Dominus iudicabit: commessiones, et ebrietates, et caetera gulae dispendia, cui qui nimis obsequitur inimicus efficitur Crucis Christi, quilibet quantum cum Dei poterit auxilio, satagat evitare, et generaliter quilibet in prima parte iustitiae, quae est declinare a malo, ut superius est praemissum, taliter, faventesibi divina gratia, se componat a corde, lingua et manu, ut totaliter a seipso abiiciens opera tenebrarum, possit induere arma lucis,

quibus ad secundam partem, quae est facere bonum, acceptus, hostes debellare valeat Iesu Christi, et eius familiam defendere: ad quod omnium huius vitae virorum principaliter intentio sit directa, sicut subsequenter per capitula est distinctum. Fratres et sorores, qui ad hanc vitae formam, scilicet Militiae Iesu Christi, transibunt, in obedientia et devotione sanctae Romanae Ecclesiae, et Summorum Pontificum catholicorum, qui per tempora fuerint in eadem, necnon dioecesanorum suorum, intemerata fidei puritate persistent; habentes unum magistrum, vel rectorem, cuius providentia et dispositione quoad huius disciplinae commune propositum promovendum, conservandum et exequendum regantur, cui etiam reverenter intendant, postquam fuerit per loci dioecesanum, vel per Sedem Apostolicam approbatus, apostolica et dioecesanorum obedientia, reverentia et correctione in omnibus semper salva. Fidem catholicam fratres defendent contra omnem sectam haereticae pravitate; haereticos omnes, scilicet Catharos, Pauperes de Lugduno, Arnaldistas, Speronistas et alios quocumque nomine censeantur viriliter impugnando libertatem ecclesiasticam potissime defensabunt, impediendo fideliter in civitatibus suis, ac locis, ne quid in eius praeiudicium statuatur, vel fiat, aut quomodolibet attentetur. Claves Ecclesiae non contemnent, sed in omnibus bona fide servabunt excommunicationis, et interdicti sententias Sedis Apostolicae, et dioecesanorum suorum tam in se, quam in alios latas iuxta traditionem sanctorum canonum inviolabiliter observando; Ecclesias quoque, monasteria, hospitalia et quaecumque religiosa loca, necnon personas ecclesiasticas cuiuscumque religionis, vel ordinis; item viduas, pupillos et orphanos, ac caeteras miserabiles personas, ut non opprimantur a suis civitatibus, seu locis, et ut liberentur ab oppressionibus bona fide intendunt, et pro praedictis omnibus, scilicet pro fide ac

Fratres et sorores sub obedientia S. A. et episcoporum vivere debent:

Fidem catholicam defendere

Libertatem ecclesiasticam.

Et iniuste oppressos.

libertate ecclesiastica defendendis, et iustitia praedictorum per locorum dominos, seu rectores reddenda, si expedierit, se armis accingent fratres, viriliter et potenter pugnantes ad mandatum Ecclesiae Romanae, vel si loci dioecesanus ac magister eorum simul hoc viderint expedire.

De armorum usu. Alias autem circa usum armorum sibi prudenter attendant, et sic eis utantur in licitis, quod ad illicita non trahantur, Sedis Apostolicae, vel dioecesanis consilio, si aliquod dubium emergerit, requisito. Et quoniam omnis, qui in agone contendit, ab omnibus se abstinet, iuxta verbum Apostoli, merito post ordinatam pugnam horum athletarum, sive militum Iesu Christi, de ipsorum abstinence et modo vivendi in habitu et victu consequenter adiungitur in hunc modum: vestiantur

De vestibus. milites panno albo in tunica et super-tunicali, in clamyde vero nigro, et quoad clamydes uxores eorum, quae se obligaverint ad hanc vitam, non differant in colore; a festo tamen Beati Michaelis usque ad medietatem mensis maii valeant praeterquam in clamydibus, variare. Caeteri vero, qui non erunt milites, uno tantum colore in pannis suis utantur, ut aliqua sit distinctio inter gradus, et hoc idem servant quoad clamydes uxores eorum huius vitae subditae institutis. Fratres autem et sorores quarta feria, et die sabbathi abstineant a carnibus, nisi sint debiles et infirmi, aut essent in Curia, vel exercitu, vel cum praelatis suis, ubi quarta feria carnibus alii uterentur; quadragesima maiori, et sexta feria totius anni.

De victu. Item quarta et sexta feria de quadragesima Sancti Martini, usque ad dominicam de Adventu ieiunent. Ab Adventu autem, usque ad Nativitatem Domini ieiunent quotidie quadragesimalibus cibis utendo. Insuper ieiunia Quatuor Temporum observabunt, et alia instituta ab Ecclesia secundum consuetudinem terrae suae. Ieiunent quidem praedictis temporibus et diebus, nisi causa necessitatis, vel infirmitatis, vel de speciali dioecesanis,

vel confessoris sui licentia remanerent. Insuper ter in anno ad minus confiteantur, et ter, videlicet in Nativitate Domini, Pascha et Pentecosten, recipiant Corpus Christi, nisi forsitan ex aliqua causa eorum aliquibus esset a suis ordinariis interdictum. Item pro qualibet hora diei septies *Pater noster*, et pro qualibet hora Dominae nostrae septies *Ave Maria* dicent. Tamen qui officium Ecclesiae dixerit, sit a praedictis solutus. Item semper ante cibum unum *Pater noster* et unum post dicent, signantes se signo Crucis et agentes Deo gratias utrobique.

Revereantur insuper spirituales, ac temporales dominos sicut debent, Ecclesiis, earumque praelatis de decimis, primitiis, oblationibus, et tam ipsis, quam principibus suis, ac dominis de suis iuribus respondendo, ut quae Dei sunt Deo, et quae sunt Caesaris Caesari reddere comprobentur. Et quoniam verbo Domini coeli firmati sunt, ut in iis et aliis bonis fortius solidentur, singulis mensibus ad minus congregati audiant verbum Dei ab episcopo, vel alio praelato suo, aut alio, qui a Sede Apostolica, vel a loci dioecesano auctoritatem habeat praedicandi, nisi aliquis iusta causa, seu rationabili praepeditus, vel de magistri sui licentia remaneret. Item singulis mensibus sibi legi huius vitae capitula faciant et exponi. Deputentur etiam ex fratribus aliqui, qui diligenter procurent, quod exhibeantur infirmis fratribus ecclesiastica sacramenta, et fratres et sorores congregati faciant ad arbitrium et dispositionem magistri, ad exequias defunctorum, ut humanitatis officium impendant ibidem. Tamen sibi caveant in iis omnibus diligenter, ne circa funus, vel aliqua spiritualia sibi aliquam dispositionem usurpent, vel praesumant aliquid in praeiudicium parochialis Ecclesiae, vel gravamen. Quicumque ad hanc vitam fuerit assumendus profitebitur in hunc modum: Ad honorem Dei omnipotentis, Patris et Filii et Spiritus Sancti, et Beatae Mariae Virgi-

De infirmis.

Tenor professionis facienda.

De usu sacramentorum Eucharistiae et Penitentiae.

Orationes.

De decimis Ecclesiae, rectigalibus principibus reddendis.

nis et omnium sanctorum; sanctae quoque Romanae Ecclesiae et sanctissimi patris domini Summi Pontificis, necnon Matris Ecclesiae, ac venerabilis patris domini dioecesanis mei episcopi coram vobis domino Dei gratia episcopo dioecesano meo, et coram magistro ordinis fratrum Militiae Iesu Christi.... loci, vel coram presbytero confessore meo, et coram dicto magistro ego..... profiteor me velle vivere de caetero secundum formam, sive dogma vivendi fratrum Militiae Iesu Christi, et me victurum promitto et servaturum tamquam frater vel soror, quae secundum locum, statum et officium, quod inter ipsos fratres vel sorores tenebo ex ipsa forma mihi facienda, vel servanda incumbent.

Clausulae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Perusii, nono kalendas iunii, pontificatus nostri anno nono.

Dat. die 24 maii 1235, pontif. an. ix.

## XLV.

*Canonizatio S. Elisabeth viduae, Andreae regis Hungarorum filiae, cum institutione festivitatis pro die decimanona mensis novembris.*

### SUMMARIUM

Exordium. — 1. B. Elisabeth genus, et primordia: — Virtutes: — 2. Miracula. — 4. Sanctorum albo adnumeratur. — 5. Festivitas celebranda. — 6. Indulgentia eius sepulchrum visitantibus concessa.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus archiepiscopis, episcopis, et dilectis filiis abbatibus, prioribus, archidiaconis, presbyteris, decanis, et aliis Eccle-

*Bull. Rom. Vol. III.*

62

alarum praelatis, ad quos litterae istae pervenerint, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium. Gloriosus in maiestate sua Patris aeterni Filius Redemptor noster Dominus Iesus Christus, de coelorum summitate prospiciens conditionis humanae gloriam, multo concursu miseriae, cui primi parentis culpa dedit initium, deformatam, ineffabili dispositione providit, ut et virtutem suam sedentibus in umbra mortis exponeret, et in exilio positos ad libertatis patriam revocaret. Igitur, quia nulli potius quam sibi suae factorae redemptio competeat (eo quod artificio sit et decens et debitum, ut quocumque casu deperat quod pulchrius finxisse dignoscitur, in statum pristinum suae virtutis studio restauretur), in exile vasculum, si tamen sit exiguum, quod recepit hospitem super omnia spatiosum, scilicet in aulam Virginis refertam omni plenitudine sanctitatis, de regali throno se conferens, opus inde cunctis visibile protulit; per quod, propulso tenebrarum principe, de sui redemptione plasmatis triumphavit; certa relinquens instituta fidelitatis, per quae ipsis ad patriam redderetur transitus expeditus.

§ 1. Huiusmodi quidem pietatis seriem beata Elisabeth ex regali orta progenie et Thuringiae langravia gratiosa, solerti meditatione considerans, et iam dicta eligens instituta continuis observare studiis, ut dignam perceptione se redderet perpetuae claritatis, quasi ab ortu vitae, usque ad occasum, virtutum vacando cultui, numquam desit in charitatis amplexibus delectari. Nam in confessione verae fidei, vitaeque dedita sanctitati, coelestis Reginae diligendo Filium, per quem dulcedinem consequi posset coelestium nuptiarum, ita dilexit et proximum, quod amoenum sibi constituens illorum familiarem habere praesentiam, quam eorum inimica corruptio cunctis suggerit effici peregrinam, se in multis sibi reddidit inopem, sollicitam fore pau-

B. Elisabeth genus, et primordia.

Virtutes.

peribus multipliciter affluentem. Quorum ab aetate tenera, tutrix esse desiderans et amatrix, eo quod sciret perennis vitae praemium dilectorum Deo acquiri meritis aegenorum, adeo conditionem ipsorum gratiam sibi constituit, quam naturaliter saecularis elatio vilipendit; quod etiam licitis sibi delitiis, quas offerebat status et excellentia coniugalis, deductis pluries in contemptum, corpus delicatum et tenerum reddebat assiduae parsimoniae studio maceratum, tanto sibi meriti quantitate proficiens, quanto quod sponte geritur, maioris gratiae praemio muneratur. Quid ultra? Quaeque iura sanguinis in supernae desiderium transferens voluptatis et imperfectum quid aestimans, si iam viri destituta praesidio, sic residuum vitae decurreret, quod se ad iugum obedientiae (cuius sub lege posita maritali absque ipsius praeiudicio amplexatrix extiterat) non arctaret, religionis habitum induit, sub quo dominicae passionis in se celebrare mysterium, usque in diem ultimum non omisit. O felix Mulier! O Matrona mirabilis! O dulcis Elisabeth dicta Dei saturitas, quae pro refectioe pauperum, panem meruit Angelorum! O inclyta Vidua, virtutum foecunda soboles, quae studens ex gratia consequi, quod a natura non poterat indulgeri, diris animae hostibus per scutum fidei, lorica iustitiae, gladium spiritus, salutis galeam et hastam perseverantiae debellatis, sic amabilem immortalis sponso se praebuit, sic Reginae virginum se dilectione continua colligavit, suum deprimendo dominium, in ancillae humilis famulatum, sic sanctis Elisabeth antiquis processibus conformem se reddidit, dum in mandatis et iustificationibus Domini, siue querela simpliciter ambulavit, Dei gratiam secreto mentis per affectum concipiens, et eandem per effectum pariens ac nutriens assidue profectum; quod salus omnium in se sperantium, et exaltatio in se quorumlibet in humilitatis et innocentiae vallibus

positorum, in promissae suis praemia retributionis exurgens, ipsam mortis nexibus expeditam provexit ad solum luce inaccessiblei luminosum.

§ 2. De cuius stupenda et inexplicabili claritate procedit, quod illius spiritus et in superni fulgoris abisso rutilat, et in huius profundo caliginis, multis coruscat miraculis gloriosis, quorum virtute catholicis, fidei, spei et charitatis augmenta proveniunt, perfidis via veritatis exponitur, et haereticis confusionis multae materia cumulatur, dum stuporis turbine obvoluti, quod dictae Sanctae meritis, quae dum carnis clausa carcere teneretur, pauper spiritu, mitis mente, propria, vel potius aliena peccata deplorans, iustitiam sitiens, misericordiae dedita, munda corde, vere pacifica, attrita persecutionibus et opprobriis extitit lacessita; vita mortuis, lumen caecis, auditus surdis, verbum mutis et gressus claudis, coelesti dextera conferuntur: partes Theutoniae spatiosas, quas mortis dogmate gestiebant inficere, in doctrinae coelestis amplexibus cernunt multipliciter exultare.

§ 3. De huiusmodi quidem et aliis eiusdem Sanctae miraculis, quae mentis inspecta oculis uberiores laetitiam proferunt, quasi diffusis distincta litteris viderentur, facta nobis (1) per testes idoneos tanta plenitudine fidei, sicut debetur et competit colendae per omnia veritati.

§ 4. Nos quorum deposcit officium his continue desudare studiis, per quae augeatur gloria Redemptoris, dictam Sanctam quam sibi ad intuitum placuit suae maiestatis assumere; de fratrum nostrorum consilio et assensu, ac venerabilium fratrum nostrorum patriarcharum, archiepiscoporum, episcoporum et praelatorum omnium, qui tunc apud Sedem Apostolicam existebant, sanctorum catalogo duximus adscribendam.

§ 5. Universitati vestrae per apostolica scripta districte praecipiendo mandantes,

(1) Addendum forsitan enarratio vel expositio.

Miracula

Sanctorum al-  
bo adnumera-  
tur.Festivas ce-  
lebranda.

quatenus decimatertia kal. decembris, die videlicet, quo eadem mortis absoluta vinculis, victura perenniter, ad fontem supernae prodiit voluptatis, festum eiusdem, prout miranda ipsius meritorum magnitudo exigit, celebretis et faciatis solemniter celebrari; ut id nobis de thesauris coelestibus eius pia intercessione proveniat, quod ipsa praestante Christo percepisse dignoscitur, et possidere perpetuo gloriatur.

Indulgentia eius  
sepulchrum vi-  
sitantibus con-  
cessa.

§ 6. Caeterum, ut universitati fidelium invisibilis aulae consequendi delicias ex concessa nobis potestate desuper propitiante Domino sit facultas; quinimo et ut nomen exaltetur Altissimi, si sponsae suae venerabilem sepulturam fidelium procuremus accessibus honorari, omnibus vere poenitentibus et confessis, qui se illuc annis singulis devotionis aromata et sinceritatis insignia deferentes in memorato festo, et usque ad octavas ipsius contulerint, de omnipotentis Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, unum annum et quadraginta dies, de iniuncta sibi poenitentia misericorditer relaxamus.

Dat. Perusii kalen. iunii, anno nono.

Dat. die 1 iunii 1235, pontif. an. ix.

## XLVI.

*Quod communitates teneantur reficere damna praedatis, in quorum territoriis per fures et praedones illata fuerint (1).*

## SUMMARIUM

Causa edendi decreti. — Decretum.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis universis fidelibus nostris per patrimonium Beati Petri in Tuscia constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Causa edendi  
decreti.

Audientes dissensiones et guerras quae pullulant inter vos, destructiones locorum, persecutiones Ecclesiarum, oppres-

(1) Ex Regest. Vatic.

siones pauperum, captiones hominum, caedes virorum, iniurias, violentias et rapinas, quae in vestris partibus perpetrantur, quam graviter turbamur, exinde vix possumus verbis exprimere aut litteris explicare. Usque adeo enim multiplicata est in eisdem partibus, ut accipimus, iniquitas perversorum; quod scientes, quia iustitiae cultus est pax, ut iniurias irrogent, pacem turbant, et inter sanctum et prophanum minime discernentes, bona tam ecclesiastica, quam mundana diripiunt et praedantur, quibus nisi fuerit obviatum, cum superbia eorum semper ascendat, in totius pene provinciae irreparabile prosilient detrimentum. Volentes igitur huic pesti mortiferae congruum remedium adhiberi, universitati vestrae per apostolica scripta sub debito fidelitatis districte praecipiendo mandamus, quatenus cum publicae utilitatis intersit, huiusmodi pestilentum audaciam severitate debita cohiberi, contra raptores, praedones et fures, qui provinciam ipsam persequendo dilaniant, quos de finibus vestris omnino expelli praecipimus et excludi; vos potenter et viriliter accingatis, eorum insolentiam taliter reprimendo, quod excessus vindicta coerceat et excedentes poena cohibeat a peccato. Et quia huiusmodi maleficia absque conniventia vestra fieri nequeunt, vel assensu, ac per hoc apud Deum et homines non potestis excusabiles merito reputari; praesentium auctoritate statuimus, ut in quocumque locorum de caetero talia commissa fuerint, terrae communitas, vel loci dominus, in cuius territorio committentur ea, de bonis communitatis, seu loci eiusdem teneatur modis omnibus emendare. Qui autem furtum, vel praedam emerit etiam ignoranter, ea restituat absolute, nulla compensatione sibi praestita, vel praestanda; sed emptor adversus venditorem suam habeat actionem, statuto contrario, firmato iuramento, seu firmitate alia non obstante. Ut autem praemissa omnia inviolabiliter

Decretum

observentur damus dilecto filio Rolando subdiacono et cappellano nostro firmiter nostris litteris in mandatis, ut vos ad observationem ipsorum tam spirituali, quam temporali districtione, appellatione remota, compellat.

Datum Perusii, secundo nonas augusti, pontificatus nostri anno nono.

Dat. die 4 augusti 1235, pontif. an. IX.

## XLVII.

*Concessio pedagii Civitatis Castellanae facta ad effectum reparandi pontem, vulgo Tregi nuncupatum, cum exemptione pro ecclesiasticis (1).*

## SUMMARIUM

Communitatis preces. — Concessio. — Ecclesiasticorum exemptio. — Clausulae.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis consulis, et Communi Civitatis Castellanae, salutem et apostolicam benedictionem.

A nobis vestra devotio requisivit, ut cum velitis reparare pontem in loco, qui Tregi vulgariter appellatur, et etiam ordinare, ut in civitate vestra sint equites semper ad servitium Ecclesiae praeparati, vobis concedere dignemur, ut ad reparationem pontis eiusdem et equos commodius retinendos a transeuntibus pro quolibet homine unum, pro equo duos denarios, sicut olim ponte integro fieri consuevit, recipere valeatis, licentiam vobis concedere dignemur. Vestris igitur supplicationibus inclinati, auctoritate vobis praesentium concedimus postulata. Volumus autem ut a praestatione exactio- nis huiusmodi omnes de curia nostra, necnon clerici et religiosae personae penitus sint immunes, cum dignum sit, eos in patrimonio Ecclesiae praerogativa gaudere, quam eis indulgent etiam principes saeculares.

Nulli ergo omnino hominum liceat

(1) Ex Regest. Vatic.

hanc paginam nostrae concessionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Viterbii, nonis martii, pontificatus nostri anno nono.

Dat. die 7 martii 1236, pontif. an. IX.

## XLVIII.

*Concessio cruciatae in regnis Castellae et Legionis pro extirpandis Agarenis ad instantiam illius regis (1).*

## SUMMARIUM

Exordium. — Agarenorum flagitia. — Castellae rex Cordubam liberat. — Indulgentiam cum eo militaturis concedit Pontifex.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus archiepiscopo Toletan., et universis episcopis per regnum Castellae constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Sicut olim in filiis Abrae, is, qui secundum carnem natus est ex ancilla, persequabatur illum, qui secundum spiritum de libera natus erat, ita et nunc infelices et miseri Agareni, qui adhuc in tenebris ambulantes nedum videre lucem magnam, quae Christus est, meruerunt, sed infidelitatis nebulis obvoluti, iugo premuntur vetustissimae servitutis, fideles, qui iam non sunt filii ancillae, sed liberae, qua libertate Christus nos liberavit, persequi non desistunt, qui sic evanuerunt in cogitationibus suis, et ita obscuratum est insipiens cor eorum, ut illum, qui venit iugum captivitatis eorum dissolvere, ac illuminare sedentes in tenebris et umbra mortis, nolint agnoscere, quinimo nomen eius, in quo flectitur omne genu, praeter quod non est nomen sub coelo, in quo salvari oporteat, ex-

(1) Ex Regest. Vatic.

tinguere moliantur, ipso eos ineffabili providentia tolerante, ut vel ad eum redeant utendo libertate arbitrii, vel saltem excusationem non habeant contra ipsum tamdiu misericorditer expectati. Unde cum charissimus in Christo filius noster illustris rex Castellae et Legionis, in cuius manus misericors Dominus prospere direxit negotium, quod specialiter sibi, et aliis christianis contra paganos regionis illius imminet, acquisita civitate Corduba nobilissima et potentissima per eundem, clementia sibi cooperante divina; super quo universalis Ecclesia gaudio salutari reficitur, et nos omnipotenti Deo in laudes et gratias assurgimus, quas valemus; diligenter considerans, quod non debet ancillae filius cum liberae filio haeres esse, ad eruendam terram de ipsorum manibus, quam prophantis sanctuariis detinent occupatam, ut eliminatis inde spurcitiis, in eam populum acceptabilem Domino divino comitatus auxilio introducat, intendat ex animo, et magnifice proponat, sicut convenit prosequi negotium memoratum; nos qui cupimus Sponsae Christi tentoria dilatari, ut funiculos suos faciat longiores, eiusdem regis prudentia et magnanimitate pensatis, propositum suum dignis in Domino laudibus, et favore benevolo prosequentes mandamus, quatenus omnibus subditis vestris, qui cum ipso rege in personis propriis, et expensis, et illis, qui, licet in alienis expensis, personaliter illuc accesserint, quamdiu praedictus rex in prosecutione dicti negotii fuerit, vel saltem per anni spatium moraturi, ac iis, qui non in personis propriis, sed in suis dumtaxat expensis iuxta facultatem et qualitatem suam viros idoneos destinaverint moraturos per tantum temporis cum eodem illam indulgentiam tribuatis, quam secundum statuta concilii generalis haberent proficiscentes in subsidium Terrae Sanctae. Huius quoque remissionis volumus, et concedimus esse participes iuxta quantitatem subsidii, et devotionis

affectum omnes, qui de bonis suis illuc congrue destinaverint, aut in tam pio negotio consilium et auxilium impenderint opportunum.

Datum Reate, secundo nonas septembris, pontificatus nostri anno decimo.

Dat. die 4 septem. 1236, pontif. an. x.

## II.

*Confirmatio bonorum omnium ac privilegiorum regularis Ecclesiae Sancti Lamberti Subnen. Salisburgen. diocesis (1).*

## SUMMARIUM

Exordium. — Ecclesiam sub Sedis Apostolicae protectione suscipit. — In eaque regularem disciplinam servari mandat. — Bona omnia confirmat. — Novalia eximit a decimis. — Clericos laicosque recipi permittit. — Professis discedendi facultatem denegat. — Privilegia nonnulla concedit. — Praepositum de gremio eligi iubet. — Privilegia omnia confirmat. — Clausulae. — Gregorii PP. subscriptio — Et sigillum. — Subscriptiones cardinalium S. R. E.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis praeposito Beati Lamberti Subnen., eiusque fratribus tam praesentibus quam futuris regularem vitam professis, in perpetuum.

Quotiens a nobis petitur, quod religioni et honestati convenire dignoscitur, animo nos decet libenti concedere, ac petentium desideriis congruum suffragium impertiri.

Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris iustis postulationibus clementer annuimus, et Ecclesiam Beati Lamberti Subnen. in qua divino mancipati estis obsequio, ad exemplar felicitis recordationis Eugenii praedecessoris nostri sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesentis scripti privilegio communi-

(1) Edidit Hundius, Hist. Salisburg., tom. III, pag. 257. — Bona Ecclesiae huic confirmavit Eugenius PP. III, anno 1046.

Communitatis preces.

Concessio.

Ecclesiasticorum exemptio.

Clausa.

Castellae rex Cordubam liberat.

Exordium.

Indulgentiam cum eo militaturis concedit Pontifex.

Agarenorum flagitia.

Exordium.

Ecclesiam sub Sedis Apostolicae protectione suscipit.

In eaque regularum disciplinam servari mandat: **mus.** In primis siquidem statuentes, ut ordo canonicus, qui secundum Deum, et beati Augustini regulam in eadem Ecclesia institutus esse dignoscitur, perpetuo ibidem temporibus inviolabiliter observetur. Praeterea quascumque possessiones, quaecumque bona eadem Ecclesia in praesentiarum iuste ac canonice possidet, aut in futurum concessione Pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis iustis modis praestante Domino poterit adipisci, firma vobis, vestrisque successoribus, et illibata permaneant. In quibus haec propriis duximus exprimenda vocabulis. Locum ipsum in quo praefata Ecclesia sita est, cum omnibus pertinentiis suis, Ecclesiam ad Hengst, cum curte stabularia, et omnibus pertinentiis suis. Ecclesiam Malentin, cum omnibus pertinentiis suis. Parscatchesdorff, Meizensteine, Rusnize, Rakhanizhe, cum decimatione et omnibus pertinentiis suis. Sedingen, cum venerationibus et piscationibus. Perindorf, Perourath, Nasilaeha, Suarzaha, Gloiach, Albatisperge, Sulba, Suarcimbach, Suvain Criez pach cum navigio et parte sylvae ipsius loci. In Alsca quartam partem telonei, decem mansos in Grantempere. Pratmarhowen cum omnibus pertinentiis. Decimam, quam habetis in praediis sitis in Carinthia, Merlinspach ad pueros Peigartem Pratemperge. Teufenspach, Ruede, inferius Haupach, et superius Haupach. Routhaim, Vesperting, Prathe, Shergaren Amdorff, Posopergh inferius et superius Lauterbrunne, Galtshaim, Miterndorf, Engelhartesperge Werde, Oede, Prasemphach, Awe, Balduvinsdorf, Adalmaninge Ludhaim, Engelpoltsaede, Chalthenmarchte, Reute, Sheusdorf, Wieth, Staineinzoune Lohe, Nasla, Haslpach inferius, et superius, Ceisaperge Wezendorf, Dnorigelspach, Dithalminge sub quercubus, Peringe, Weizenawe, Ekkenperge, Hebenspach, Sleter in Monte, Puche, Stainpach, Oede, Duostohe, Chobel, Oberhoven, Pusenperge,

Eibach, Ekkartesreute Stevendorf, Pruke, Kitzinge, Aseha, Grunenpach, Micheldorf, Pramerdorf, molendinum apud Pramam, Petheringe, Heide, Rosspache, Snellendorf, Dorf, Aiche, Otendorf, Utenhaim inferius, et superius Teufenspach, Lohe inferius, et superius Praemawe Reiteinsreute, Piriche, Odeinrinte, Penze-rinte inferius, et superius, Visenhart, Stoch, Nidehaim, Grub, Hermansdorf, Geroltinger. Praedium Niterholze, Furt, ad Rubertum Fabrum, Ungring, Sheringe, cum piscationibus et parte navigii ipsius, Ehounich, Chemeric, Grub in Austria Swaneim Wazemansperge, Cholmunz, Pirenbat, Chunilpach, Rozzohensunstorf, Nunthaupt, Chrotental, Negolshaim Aufhaim, Snellaim, Risting, Narde, Obernawe, Iozinge, Winchil inferius, Awe, necnon terras et alias possessiones cum pratis, vineis, nemoribus, usuagiis et pascuis, in bosco et plano, in aquis et molendinis, in viis et semitis et omnibus aliis libertatibus, et immunitatibus suis. Sane novalium vestrorum, quae propriis manibus, aut sumptibus colitis, de quibus aliquis hactenus non percipit, sive de vestrorum animalium nutrimentis, nullus a vobis decimas exigere, vel extorquere praesumat. Liceat quoque vobis clericos vel laicos liberos et absolutos e saeculo fugientes ad conversionem recipere, ac eos absque contradictione aliqua retinere. Prohibemus insuper, ut nulli fratrum vestrorum post factam in Ecclesia vestra professionem fas sit sine praepositi sui licentia, nisi arctioris religionis obtentu, de eodem loco discedere, discedentem vero absque communium litterarum vestrarum cautione nullus audeat retinere. Cum autem generale interdictum terrae fuerit, liceat vobis clausis ianuis, exclusis excommunicatis et interdictis, non pulsatis campanis, suppressa voce divina officia celebrare, dummodo causam non dederitis interdicto. Chrisma vero, Oleum sanctum, consecrationes altarium, seu basilicarum, ordi-

Novitia eximit  
decimas:

Clericos laicosque recipi  
permittit.

Professis discedendi facultatem deuegat:

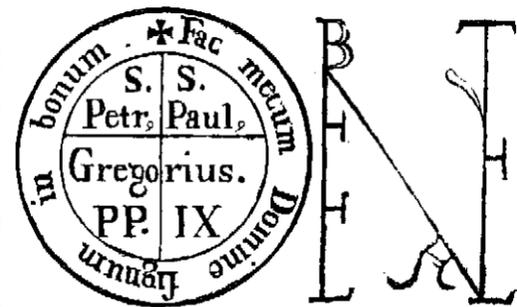
Privilegia nonnulla concedit:

nationes clericorum, qui ad ordines fuerint promovendi, a dioecesano suscipietis episcopo, siquidem catholicus fuerit, et gratiam et communionem sacrosanctae Romanae Sedis habuerit, et ea voluerit sine pravitare aliqua exhibere. Prohibemus insuper, ut infra fines parochiae vestrae nullus sine assensu dioecesani episcopi et vestro capellam seu oratorium de novo construere audeat, salvo privilegio Romanorum Pontificum. Ad haec novas et indebitas exactiones ab archiepiscopis et episcopis, archidiaconis, seu decanis, aliisque omnibus ecclesiasticis, saecularibusve personis a vobis omnino fieri prohibemus. Sepulturam quoque ipsius loci liberam esse decernimus, ut eorum devotioni et extremae voluntati, qui se illic sepeliri deliberaverint, nisi forte excommunicati, vel interdicti, aut etiam publici usurarii sint, nullus obstet, salva tamen iustitia illarum Ecclesiarum a quibus mortuorum corpora assumuntur. Decimas praeterea et possessiones ad ius Ecclesiarum vestrarum spectantes, quae a laicis detinentur, redimendi, et legitime liberandi de manibus eorum, et ad Ecclesias quas pertinent revocandi, libera sit vobis de nostra auctoritate facultas. Obeunte vero te, nunc eiusdem loci praeposito, vel tuorum quolibet successorum, nullus ibi qualibet subreptionis astutia seu violentia praeponatur, nisi quem fratres communi consensu, vel fratrum maior pars consilii sanioris secundum Deum et beati Augustini regulam providerint eligendum. Paci quoque et tranquillitati vestrae paternae in posterum sollicitudine providere volentes; auctoritate apostolica prohibemus, ut infra clausuras vestrorum locorum, nullus rapinam seu furtum facere, ignem apponere, sanguinem fundere, hominem temere capere vel interficere, seu violentiam audeat exercere. Praeterea omnes libertates et immunitates a praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus ordini vestro concessas, necnon liberta-

tes et exemptiones saecularium exactionum a regibus et principibus, vel aliis fidelibus rationabiliter vobis indultas auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti privilegio communimus.

Decernimus ergo, ut nulli omnino hominum liceat praefatam Ecclesiam temere perturbare, aut eius possessiones auferre vel ablatas retinere, minuere, seu quibuslibet vexationibus fatigare, sed omnia integra conserventur eorum, pro quorum gubernatione ac sustentatione concessa sunt, usibus omnimodis profutura. Salva Sedis Apostolicae auctoritate, dioecesani episcopi canonica iustitia, et in praedictis decimis moderatione concilii generalis. Si qua igitur in futurum ecclesiastica, saecularisve persona hanc nostrae constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire temptaverit, secundo, tertiove commonita, nisi reatum suum congrua satisfactione correxerit, potestatis, honorisque sui careat dignitate, reamque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et a sacratissimo Corpore et Sanguine Dei et Domini Redemptoris nostri Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtae subiaceat ultioni. Cunctis autem eidem loco sua iura servantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi, quatenus et hic fructum bonae actionis recipiant, et apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant. Amen, amen.

Ego GREGORIUS Catholicae Ecclesiae episcopus subscripsi.



Ego Thomas tituli Sanctae Sabinae presbyter cardinalis subscripsi.

Clausulae.

Gregorii PP. subscriptio

Et sigillum.

Subscriptiones card. S. R. E.

Roma omnia confirmat.

Praepositum de gremio eligi iubet:

Privilegia omnia confirmat.

Ego Guifredus tituli Sanctae Mariae presbyter cardinalis subscripsi.

Ego Swbaldus tituli Sancti Laurentii in Lucina presbyter cardinalis subscripsi.

Ego Stephanus Sanctae Mariae Transyberim tituli Calixti presbyter cardinalis subscripsi.

Ego Ioannes Sabinensis episcopus ss.

Ego Iacobus Tusculanus episcopus ss.

Ego Raynaldus Ostiensis et Vellitren. episcopus subscripsi.

Ego Ranerius Sanctae Mariae in Cosmedin diaconus cardinalis subscripsi.

Ego Aegidius Sanctorum Cosmae et Damiani diaconus cardinalis subscripsi.

Ego Otto Sancti Nicolai in Carcere Tulliano diaconus cardinalis subscripsi.

Datum Interamo. per manum magistri Guillelmi sanctae Romanae Ecclesiae vice-cancellarii, quinto kalendas decembris, incarnationis dominicae anno MCCXXXVI, indictione decima, pontificatus vero domini Gregorii Papae IX anno decimo.

Dat. die 27 novemb. 1236, pontif. an. x.

## L.

*Restitutio episcopalis dignitatis, aliorumque iurium, quibus civitas Lucana, ob quosdam in Romanam, eiusque Ecclesias excessus commissos, spoliata fuerat (1).*

## SUMMARIUM

Exordium. — Lucana civitas a Gregorio subiecta interdicto. — Ab excessibus resipientibus Lucanis: — Eidem Ecclesiae episcopalis dignitas, suaque iura restituantur.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilecto filio electo Lucan., salutem et apostolicam benedictionem.

Redemptor noster cum delicto peccatoris offenditur, et Pater, qui filiorum

Exordium.

(1) Ex Regest. Vatic. — Consule Ughellium, Ital. Sac., tom. I, ubi de episcopis Lucensibus. — Diem Lucanis dictam, ob Garfagnani occupationem, minatamque dignitatis privationem superius vidimus in Constitutione XX, pag. 446.

excessibus ad iracundiam provocatur, maiori eos creduntur pietate diligere, quos gravioribus student verberibus ad viam rectitudinis revocare, eosque ad Dei, et Patris misericordiam redeunt in signum gratiae uberius excipiunt, quos abeunt in dissimilitudinis regionem flagellis ad paternum gremium durioribus reducerint. Horum siquidem, si consules, consilium, et populus Lucani recta id acie considerationis inspiciant, circa eos secuta vestigia horum circa Lucanam Ecclesiam Apostolica Sedes imitata processum, propter quosdam excessus, quos in Romanam et Lucanam Ecclesias non timuerunt superba praesumptione committere, et in se<sup>o</sup> divinam offensam non fuerunt veriti multipliciter provocare, civitatem Lucanam episcopali honore, quo tunc se indignam reddidit, et canonicos Ecclesiae cathedralis dignitate portandi mitras, et alia siqua ab Apostolica obtinuerunt Sede, privavit, nosque venerabilibus fratribus nostris archiepiscopo Pisan., Volaterran., Lunen. et Pistorien. episcopis, ut Ecclesiis, clericis, et parochianis Ecclesiarum ipsarum Lucan. civitatis et dioecesis certis inter eos dictarum civitatis et dioecesis partibus assignatis sacramenta ecclesiastica exhiberent, necnon praedictarum Ecclesiarum praelatis et clericis, ut ab eis ipsa reciperent, et venerabili fratri nostro episcopo Florentin. humiliter intendentes ei vice nostra de iuribus episcopalibus responderent; ac eidem episcopo Florentin. nostris dedimus litteris in mandatis, ut in eisdem civitate ac dioecesi proventus episcopales vice nostra perciperet, et episcopalem iurisdictionem inibi exerceret, iniungentes nihilominus postea archiepiscopo memorato, ut dictam iurisdictionem episcopalem in parte assignata sibi exercere curaret, Carfaniani, et Vallislimae Ecclesiis in eorum manibus reservatis. Nunc autem quoniam paterna increpatione commoniti, et ad mandatum Sedis Apostolicae matris eorum pruden-

Lucana civitas a Gregorio subiecta interdicto.

Ab excessibus resipientibus Lucanis:

tiori consilio revocati, de parendo super praemissis excessibus mandatis apostolicis praestantes iuramentum, et alias cautiones eis, et eidem Ecclesiae Lucanae praedictos honorem et dignitates restitui humiliter postularunt; paterna benignitate ipsorum precibus de communi fratrum nostrorum consilio annuimus, et tibi quem eis in patrem et episcopum duximus concedendum, et in te praedictae Lucanae Ecclesiae praefatos honorem et dignitatem cum omnibus iuribus suis restituendos duximus, auctoritate praesentium decernentes, ut per ea, quae dicti archiepiscopus et episcopi in episcopatu Lucano medio tempore fecisse noscuntur, nullum tibi et successoribus tuis, et praedictae Lucanae Ecclesiae in posterum praeiudicium generetur.

Eidem Ecclesiae episcopalis dignitas, suaque iura restituantur.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Interamne, secundo idus decembris, pontificatus nostri anno decimo.

Dat. die 12 decem. 1236, pontif. an. x.

## LI.

*Approbatio veritatis sacrorum Stigmatum Sancti Francisci de Assisio.*

## SUMMARIUM

B. Francisci in coelis gloria. — 1. Veritas eius stigmatum.

Gregorius episcopus servus servorum Dei.

B. Francisci in coelis gloria.

Confessor Domini gloriosus B. Franciscus qualis vitae meritis processerit ad patriam perpetuae charitatis, explicare litteris arbitramur fore superfluum, cum id fere pervenerit ad fidelium notitiam singulorum.

Bull. Rom. Vol. III.

63

§ 1. Verumtamen grande ac singulare miraculum, quo ipsum sanctorum splendore et gloria Dominus Iesus Christus mirabiliter decoravit, universitati vestrae tenore praesentium non indigne duximus exprimendum; videlicet, quod idem Sanctus cum adhuc spatium praesentis vitae percurreret, et postquam illud feliciter consummavit, manibus, lateribus, ac pedibus, specie stigmatum divinitus extitit insignitus. Quo ad nostram, et fratrum nostrorum deducto notitiam, et cum caeteris eiusdem miraculis per testes fide dignissimos probato, solemniter ex ipso specialem causam habuimus, quod confessorem eundem, de dictorum fratrum, et omnium praelatorum consilio, qui tunc apud Sedem Apostolicam existebant, sanctorum cathologo duximus adscribendum.

Veritas eius stigmatum.

§ 2. Igitur cum ab universis fidelibus, et vobis praecipue credi firmiter cupimus, devotiones vestras rogamus, et hortamur in Domino Iesu Christo, in remissionem vestrorum peccatorum iniungendo, quatenus ab assertionem contrarii aures de caetero penitus avertentes, confessorem eundem apud Dominum pia vobis reddatis veneratione propitium, ut eius precibus ac meritis in praesenti a Domino prosperitatis gaudium, et in futuro felicitatis aeternae percepisse solatium exultetis.

Datum Viterbii undecimo kalendas aprilis, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 22 martii 1237, pontif. an. XI.

## LII.

*Enunciatio excommunicationis in Fridericum II imperatorem, eiusque fautores promulgatae.*

## SUMMARIUM

Prooemium. — 1. Friderici deplorat facinora. — 2. Sententiam excommunicationis contemnti, — 3. Nullum sancit dan-

dum auxilium, consilium etc. — 4. Et haec non servantes decreta excommunicandos.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis magistris Alberto archidiacono, et Philippo de Assisio Nuncio nostro in Alemania commoranti, salutem et apostolicam benedictionem.

Proemium.

Rationalis spiritus exulanti extra suos terminos naturae compatitur, et a naturali potentia, frequenter rationis excidium deploratur. Sed cum haec duo deformationis vulnera sentiunt, de illatis sibi passionibus ad invicem conqueruntur; non quod rationi vel naturae possit inesse deformitas, a qua Creator creaturam suam in creando facit penitus alienam, sed quod actiones proprias toties intentio prava deformat, quod iam corruptelae vitium videatur naturae privilegiis insignitum. Unde turbatur ratio, merito natura conqueritur, nisi ius ab iniuria provocet, ab iniustitia vox innocentis appellet, ad tribunal recurratur supremi Iudicis, ubi affectus noxii iustitiae limitibus coercentur.

Friderici deplorat facinora.

§ 1. Quare Apostolica Sedes iustitiae languenti succurrere, saevientis iniquitatis occursibus obviare..... rigore ecclesiasticae reprimere disciplinae. Hinc est, quod dolentes audimus, quod quidam, Friderico dicto imperatori (qui sicut Herodes christianam religionem, et in pectore fidelium Iesum Christum conatur extinguere, et fidem catholicam, et ecclesiasticam libertatem totis molitur viribus conculcare) contra Deum et Romanam Ecclesiam, consilium et auxilium atque favorem impendant. Isque (quod dolentes referimus) prava mente, imperio, cuius iura et honores ac principum conservari volumus, et optamus illaesa, perniciose incumbat, et incumbit, decorem ipsius imperii, et honorem principum, imperii lege contempta, et principum privilegio cancellato, quosdam de ipsorum maioribus, quod actibus suis illicitis consentire renuunt, incarcerando,

proscribendo, et proditoriae necis gladio feriendo, ac paganorum, qui Assasini vocantur (quod inauditum est, de quolibet principe christiano) gladiis exponendo deturpat. Nonnullos episcopos, praecones Christi, rectores fidei, pastores ovium, medicos languentium animarum, spoliatos bonis ecclesiasticis et mundanis, de regno, quod est beati Petri patrimonium episcopale, aliisque terris imperio Romano subiectis, proscriptione damnabili exulare compellit. Sacrosanctas Ecclesias sacrilega temeritate profanans, religiosos (quorum unum de ordine fratrum Minorum, absque iuris ordine, et debita causae cognitione horribili crudelitate combussit), pupillos, orphanos, pauperes et viduas, tegmine vili nudatos, quasi sublatis desuper carnibus exossavit.

Sententiam excommunicationis contemnant

§ 2. Excommunicationis quoque, ac anathematis latam contra se a nobis sententiam, contemptis Ecclesiae clavibus, vilipendit, solemniter publice sibi faciens celebrari, vel potius profanari divina, necnon laqueo damnatae haeresis se suspendens, eandem sententiam praedicat non servandam.

Nullam sancti dandum auxilium, consilium etc

§ 3. Verum, cum ex hoc subsidio, consilio et favore fidelium populorum dictus Fridericus reddidit se indignum, venerabiles fratres nostros archiepiscopos, episcopos, ac dilectos filios abbates, priores, praepositos, et alios Ecclesiarum praelatos, necnon nobiles viros, duces, marchiones, comites, barones, et universos alios christifideles per Alemaniam constitutos, rogandos duximus attentius, et monendos, sub debito fidei christianae, quo tenentur Domino Iesu Christo, districte praecipiendo mandantes, ut praefato Friderico consilium vel iuvamen operae, vel operam aliquatenus non impendant.

Et haec non servantes decreta excommunicandos

§ 4. Quocirca discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus, quatenus eos, qui contra praescriptum mandatum nostrum venire praesumpserint, per excommunicationis sententiam, sublato appellationis obstaculo, a praesumptione

huiusmodi compescatis, constitutione de duabus dietis in generali concilio edita non obstante. Quod si non ambo iis exequendis potueritis interesse, alter vestrum ea nihilominus exequatur.

Datum Laterani octavo kalendas octobris, pontificatus nostri anno decimo-tertio.

Dat. die 24 septemb. 1239, pontif. an. xiii.

LIII.

Sequitur alia constitutio super eisdem.

SUMMARIUM

Sententia excommunicationis in Fridericum imperatorem eiusque fautores promulgata. 1. Eorum subditi a vassallagio soluti. — 2. Sacramenta Friderico non ministranda. — 3. Huiusmodi sententia solemniter publicanda: — 5. Legatisque apostolicis mandat, ut haec curent adimpleri.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis magistris Alberto archidiacono Pataviensi, et Philippo de Assisio, Nuncio nostro in Alemania commoranti, salutem et apostolicam benedictionem.

Sententia excommunicationis in Fridericum imperatorem, eiusque fautores promulgata.

Quia Fridericus dictus imperator, de multis et gravibus excessibus suis a nobis diligenter et frequenter admonitus, non solum satisfacere non curavit, sed corde nequiter indurato iugiter etiam deteriora committit; nos de fratrum nostrorum consilio, in eum, et in omnes illos, qui in huiusmodi excessus, vel alias contra Romanam Ecclesiam sibi praestiterunt auxilium, consilium, vel favorem, excommunicationis et anathematis sententiam duximus promulgandam.

Eorum subditi a vassallagio soluti.

§ 1. Omnes qui ei fidelitatis iuramento tenentur, decernendo ab observatione iuramenti huiusmodi absolutos, et firmiter prohibendo, ne sibi fidelitatem observent iuxta canonicas sanctiones.

Sacramenta Friderico non ministranda.

§ 2. Ad haec, civitates, castra, villas, et alia loca, ad quae ipse pervenerit, quamdiu ibi fuerit, ecclesiastico suppositum interdicto, ita quod publice vel secreto nullum ibi officium divinum celebretur: indulgentia vel privilegio quomodolibet non obstante; omnesque qui eidem praesumpserint celebrare, vel potius profanare divina, poenae depositionis decrevimus perpetuae subiaccere.

Huiusmodi sententia solemniter publicanda

§ 3. Universis patriarchis, archiepiscopis et episcopis per Alemaniam constitutis, nostris damus litteris in praecipis, ut praedictam excommunicationis et anathematis sententiam, pulsatis campanis, accensis candelis, necnon alia, quae continentur in ipsis, in singulis civitatibus, castris ac villis, et locis suarum dioecesium absque dilatione aliqua publicari solemniter, ac etiam nunciari singuli faciant eorumdem;

§ 4. Et nihilominus omnes tam clericos, quam laicos, qui ei, adversus fidem catholicam et libertatem ecclesiasticam, ac sponsam Christi sacrosanctam Ecclesiam machinanti, cum armis, vel sine armis, auxilium praestiterunt vel favorem, excommunicationis vinculo innotari.

Legatisque apostolicis mandat, ut haec curent adimpleri.

§ 5. Quocirca discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus, quatenus si dicti archiepiscopi praeeptum nostrum neglexerint adimplere; vos, eos ad id, per excommunicationis sententiam, appellatione remota, cogatis, constitutione de duabus dietis in generali concilio edita non obstante. Quod si non ambo iis exequendis potueritis interesse, alter vestrum ea nihilominus exequatur.

Datum Laterani nono kalendas decembris, pontificatus nostri anno tertio-decimo.

Dat. die 23 novem. 1239, pontif. an. xiii.

## LIV.

*Erectio oppidi Recanatensis in civitatem, eiusque Ecclesiae in cathedralem, et sedem episcopalem cum dismembratione ab Ecclesia Humanatensi (1).*

## SUMMARIUM

Exordium. — Recanatensium fides erga Sedem Apost. — Erectio (de qua in rubrica).

Gregorius episcopus servus servorum Dei.

Rectae considerationis examine libra praesidentis appenditur, cum subditorum merita sic iusto examine pensantur, ut devotorum obsequiis retributio digna respondeat, et opprobrii poena perpetuo infidelium colla premat, sic enim in honorum beneficiis plurimum ad merita mentem erigimus, et in pravorum poenis, caeteris delinquendi audaciam prohibemus. Ea propter, dilecti filii, prout convenit attendentes, quod in devotione Ecclesiae illam studuistis observare constantiam, quod nec damna rerum vobis per F. (2) dictum imperatorem, Dei et Ecclesiae inimicum, illata, nec pericula corporum vos a fide Sedis Apostolicae avertere poterunt, et congruum aestimantes, ut castrum Recanatense, quod de caetero esse civitatem statuimus, grata honorificentia extollamus, de communi fratrum nostrorum consensu et assensu terrae vestrae, quam a iurisdictione Ecclesiae Humanatae eximimus, episcopalem concedimus dignitatem: a maledictionis filii populo Auximano, qui dicto F. Dei Ecclesiam persequenti, divino timore postposito, damnabiliter adhaeserunt, ad Ecclesiam Sancti Flaviani de dicto loco, quam de caetero cathedralem esse discernimus, Auximanam sedem, cum omnibus iuribus suis, dignitatibus et honoribus transferentes. Ita tamen cum expe-

dire videbimus Humanatensi Ecclesiae in recompensationem spiritualium et temporalium iurium, quae in dicto castro et territorio eius obtinuit, assignare aliquam partem Auximanae dioecesis valeamus.

Nulli ergo omnino hominum etc.

Datum etc. undecimo kalendas iunii, anno quartodecimo.

Dat. die 22 maii 1240, pontif. an. xiv.

## LV.

*Sequitur ad Humanatem episcopum in idem argumentum (1).*

Gregorius episcopus servus servorum Dei, episcopo Humanati.

Cum olim Apostolicae Sedis providentia, cuius praesul illius vices, licet insufficientibus meritis, gerit in terris, qui utique pro meritis condigna retributione respondet, de cuius manibus pendet aequitatis statera, subiectorum actiones iudicantes (2) diligenter, ac bene meritis et indignis iuxta suorum actuum exigentiam recompensantes (3), utrique meritorum suorum stipendia inferendo; villam Auximanam propter infidelitatem, rebellionem, et indevotionem incolarum eiusdem episcopatus honore privaverit, ac statuerit quod castrum Recanati ob devotionem et fidelitatem habitantium in eodem, quod erat Humanati Ecclesiae dioecesanae subiectum, huiusmodi honore polleret; nos in recompensationem dicti castri spiritualia et temporalia iura, quae in ipsa villa, et circa eam quondam Auximanus episcopus habebat, eiusdem tibi, et pro te dictae Humanati Ecclesiae auctoritate apostolica concedere (4) in perpetuum eam-

(1) Ex Regest. Vatic. edidit Ughell., Ital. Sac., tom. I, pag. 1217, 1218. (2) Forsitan legendum *iudicans*. (3) Forsitan *recompensans*. (4) *Leg. concedimus*.

dem villam tibi dioecesana lege spiritualiter submittendo.

Nulli ergo omnino hominum etc.

Datum etc. undecimo kalendas iunii, pontificatus vero domini Gregorii PP. IX anno quartodecimo.

Dat. die, annoque eodem.

## LVI.

*Indulgentia trium annorum, et totidem quadragenarum pro visitantibus basilicam principis Apostolorum de Urbe a festo Pentecosten usque ad octavas Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli (1).*

## SUMMARIUM

Exordium. — Indulgentia.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis Stephano tituli Sanctae Mariae Transtiberim presbytero cardinali archipresbytero, et capitulo basilicae Principis Apostolorum de Urbe, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Etsi loca sanctorum omnium pia sint devotione fidelium veneranda, ut Dei honorantes amicos, ipsi nos Deo amabiles reddant, et illorum nobis quodammodo vendicantes patrocinium apud ipsum, quod merita nostra non obtinent, eorum mereamur intercessionibus obtinere, illa tamen Ecclesia ampliori debet ardore a cunctis christifidelibus honorari, et quasi prior tempore, ac honorabilior dignitate praecellere debet aliis praerogativa donorum, et favoris gratia praeminere, quae in apostolorum principis nomine dedicata obtinet inter alias Domino faciente primatum. Quare cum sit mater omnium, et multos habeat filios de latere consurgentes, ad ipsam veniunt omnes gentes dantes Domino laudem et gloriam, et eam pietatis officio venerantes,

(1) Ex Regest. Vatic.

ut ipso aperiante, qui claves regni coelorum a Domino accepisse legitur, coelestis eis aulae ianua reseretur. Cupientes igitur eandem Principis basilicam ob ipsius reverentiam, praesertim in festo Pentecosten, quod in ea est praecipuum et solemne, congruis honoribus frequentari, et fideles Christi ad complacendum ei, quasi quibusdam illectivis praemiis, indulgentiis videlicet, et remissionibus invitare; omnibus vere poenitentibus et confessis, qui basilicam ipsam in eodem festo, et usque ad octavas apostolorum Petri et Pauli devotione congrua visitant, de divina misericordia, et ipsorum apostolorum auctoritate confisi, tres annos et tres quadragenas de iniuncta sibi poenitentia singulis annis misericorditer relaxamus.

Datum Laterani duodecimo kalendas iulii, pontificatus nostri anno quartodecimo.

Dat. die 20 iunii 1240, pontif. an. xiv.

## COELESTINUS IV

PAPA CLXXIX

Anno Domini MCCXLI.

Gaufridus, Castilionea nobili familia Mediolanensi, patre Ioanne, matre Cassandra Cribella, antea monachus Cisterciensis, deinde presbyter cardinalis tituli Sancti Marci, ac tandem episcopus Sabinensis, electus est Romanus Pontifex, ac Coelestinus huius nominis quartus appellatus, mense octobris anno 1241, ac xvii post susceptum pontificatum die, et antequam de more coronaretur, obiit, et sepultus est ad S. Petrum. Vacavit sedes annum I, menses fere VII.

Exordium.

Recanatensium fides erga Sedem Apost.

Erectio (de qua in rubrica).

Indulgentia.